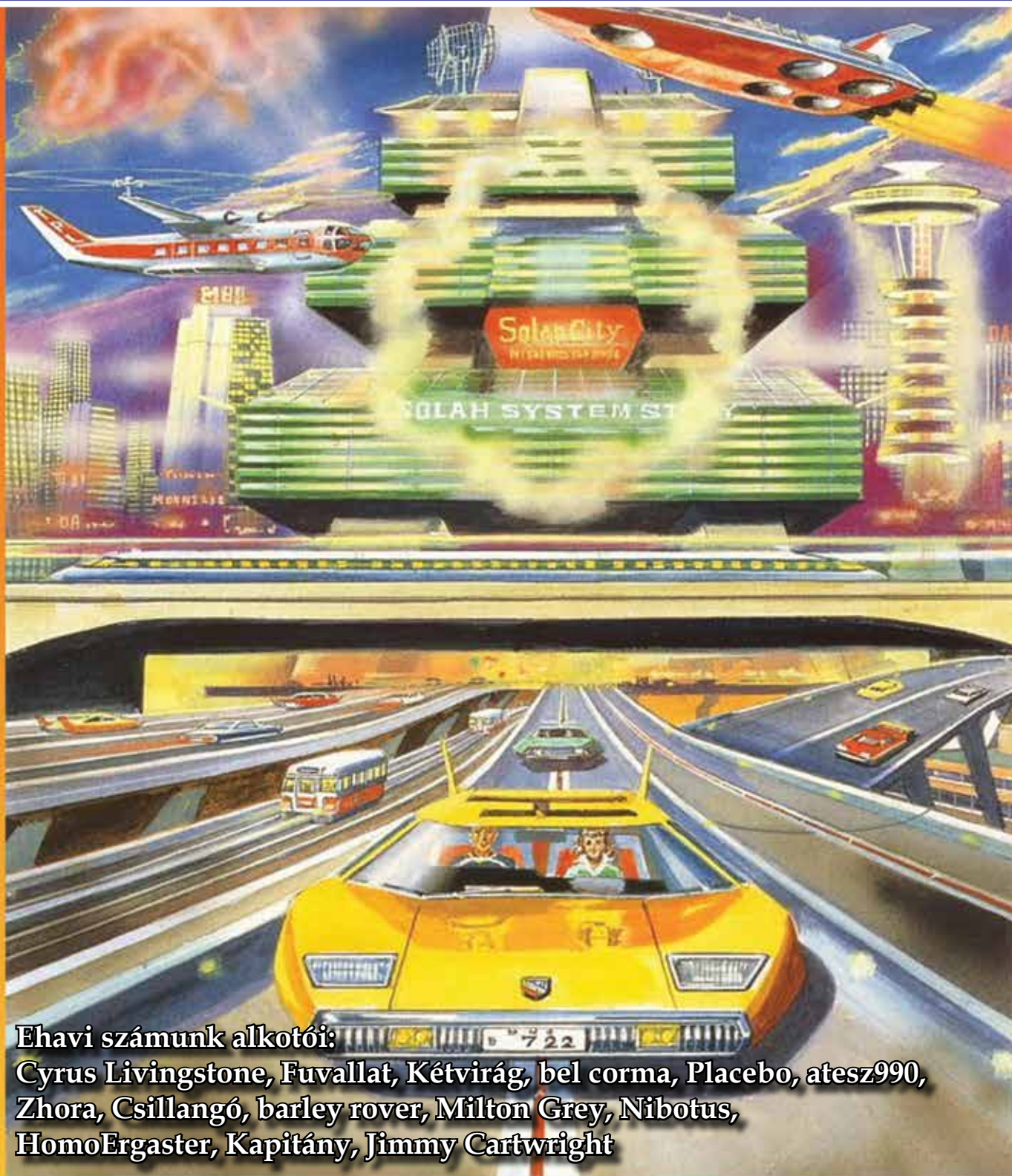

Liderfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam, 11. szám, 2012. november

Ehavi számunk alkotói:

Cyrus Livingstone, Fuvallat, Kétvirág, bel corma, Placebo, atesz990,
Zhora, Csillangó, barley rover, Milton Grey, Nibotus,
HomoErgaster, Kapitány, Jimmy Cartwright

Tartalom

JEGYZET

Nosztalg(alakt)i(k)a /Cyrus Livingstone/ 3.

NOVELLÁK

Vihar - Vér - Acél 3. rész /HomoErgaster/ 4.

A révész /Fuvallat/ 9.

Egy boldogabb világ /bel corma/ 10.

Szolga /Placebo/ 10.

Hetedik emelet. Második szoba. /barley rover/ 11.

Álomhullámok /Milton Grey/ 12.

Középpont /Kétvirág/ 13.

KÖNYVISMERTETŐ

Knoll Gyula:

UFO - Az elhallgatott valóság /HomoErgaster/ 14.

VERSEK

Maradványok /atesz990/ 15.

Fel a fejjel /Nibotus/ 15.

Ábrándokon túl /Csillangó/ 15.

Éjszakai égbolt /Placebo/ 15.

Bűnhődő jelen /Zhora/ 15.

FILMROVAT

Mozimorzák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/ 16.

Dögkeselyű, Poirot karácsonya /HomoErgaster/ 17.

ZENEROVAT

Múlt, jövő, jelen - Ákos: 2084 /Jimmy Cartwright/ 18.

KÖNYVAJÁNLÓ

William King: Skavenvadász /Kapitány/ 20.

A hónap képe: Fejlődés...

Hírek, pályázatok

Az oligarcha vérvonala honlap + novellarészletek

Elindult Az oligarcha vérvonala novelláskötet honlapja, ahol tájékozódhattok a kötet megjelenéséről, megrendelési lehetőségeiről; ezen felül megtaláljátok rajta a MU korszakainak rövid ismertetői is.

Plusz egy rövid részletet **Patrick Morrison** és **Mickey Long** közös novellájából, A Nemzet virtusából, melyben a történet szereplőjének nem kisebb feladatot adnak előljárói, mint a Nemzeti dal eredeti példányának megszerzését...

A mai napon pedig a Tuan kiadó honlapjának főoldalára került ki a kötet címadó írásából, Az oligarcha vérvonalából egy kedvcsináló előzetes.

A honlap címe: <http://oligarcha.sfportal.hu/>

In memoriam Borisz Sztrugackij

Szentpéterváron elhunyt **Borisz Sztrugackij**, a szovjet-orosz tudományos-fantasztikus irodalom neves alkotótestvérpárosának fiatalabbik tagja. A 79 éves író, műfordító súlyos betegségben szenvedett.

Dmitrij Bikov író szerint egy egész korszak távozott Borisz Sztrugackij halálával. „Suskin, Tarkovszkij kortársa volt. Számomra a fenomenális nemesség képviselője volt, semmitől sem félt. Az az érzésem, hogy most támasz nélkül maradtunk” – reagált író társa, pályatársa halálára Bikov.

Borisz Sztrugackij 1955-ben csillagász-matematikusként végzett a leningrádi állami egyetemen, majd a pulkovói obszervatóriumban dolgozott. Bátyjával, **Arkagyijjal** első közös munkája, a Jövevények című novella 1958-ban jelent meg. Egy évre rá a **Bíborszínű felhők** című regénnyel léptek elő és váltak később klasszikussá a fantasztikus művek világában. Több tucat regényt, elbeszélést írtak együtt, az 1969-ben kiadott **Lakható szigetet** **Fjodor Bondarcsuk** filmesítette meg 2009-ben. 1972-ben jelent meg a **Piknik az árokparton** című kisregényük, amelyből a neves orosz rendező, **Andrej Tarkovszkij** **Stalker** című filmjét forgatta.

Egyik híressé vált mondásuk: „Az emberiség leghősiesebb tette, hogy túlélte és szándékában áll túlélni mindent”.

Forrás: <http://www.scifi.hu/node/6808>

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VI. évfolyam. 11. szám, 2012. november

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: www.en-derin.com/artworks/35-retro-sci-fi-illustrations

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

NOSZTALG(ALAKT)IKA

Negyven évvel ezelőtt, 1972-ben indult újjára a Galaktika Tudományos Fantasztikus Folyóirat, Kuczka Péter szerkesztésében. Nostalgiazásom fő témája a lap nyolcvanas évekből való számai, kiemelten az 1988-ban megjelentekkel. Ugyanis ebben az évben, a tavaszi szünetben vettem meg életem első Galaktikáját (lásd 1. kép), amelyet azóta is – tucatnyi újraolvasás után – kincsként őrzöm (idén pedig, antikváriumi kalandozásaim során majdnem a teljes '88-as évfolyamot meg tudtam szerezni).

Mondani szokás, hogy az első mindig felejthetetlen. Bár korábban is volt érdeklődésem a sci-fi felé (Jules Verne-regények, ill. a Star Wars-kultusz révén), viszont e folyóirat révén találkozhattam a tágabb értelemben vett fantasztikum prominens képviselőivel.

A mai napig meghatározó olvasmányélményem Leigh Brackett Rhiannon kardja c. – sci-fi elemekkel átszőtt – fantasy regénye, amelyet folytatásokban közöltek le (1988/3-4-5.) Ugyancsak e folyóirat hasábjain olvashattam az ún. „gótikus” történetek gyöngyszemeit (főként a XVIII.-XIX. századi kísérthistóriákat, a Rémtörténetek sorozaton belül), valamint ajánlókat, kritikákat az aktuális könyv-és filmújdonosságokról.

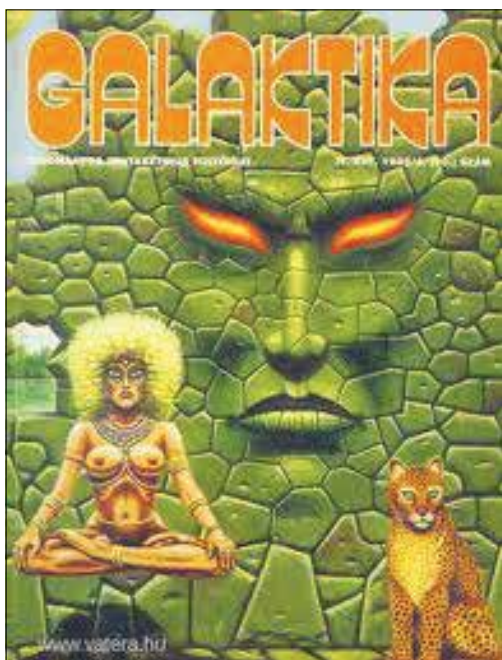
Véleményem szerint a Galaktika a nyolcvanas évek (v)iszonyainak tekintetében rendkívüli professzionális tartalommal látta el az olvasókat. Kuczka Péter igényességének köszönhetően a kortárs ('70-es, '80-as évekbeli) fantasztikum termései érkeztek hazánkba az angolszász mellett a francia, német, lengyel és orosz nyelvterületről.

Természetesen „szóhoz jutottak” a műfaj hazai nagyjai: Nemere, Lőrincz, Dévényi Tibor, valamint az akkor ifjú titánnak számító Gáspár András.

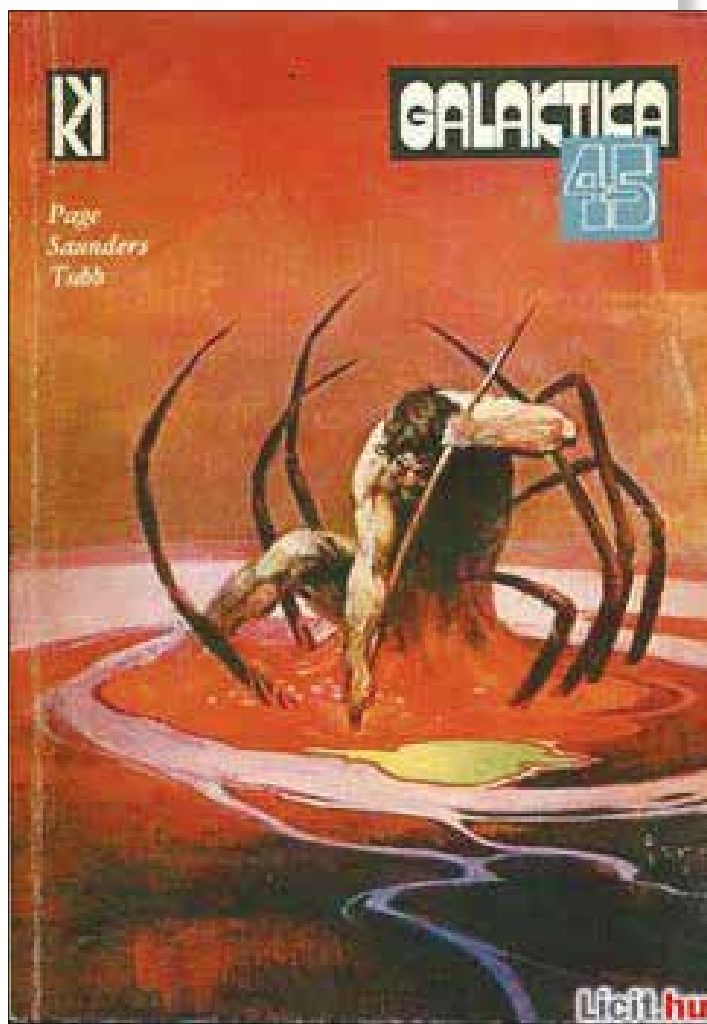
Az írásokról elmondható, hogy többségük kulisszának használja az ismert sci-fi/misztikus horror elemeit; fő mondanivalójuk jelenleg is aktuális társadalmi problémákat boncolgat, sok esetben a látványos kalandok mellett/helyett az

emberi drámák és érzelmek kapnak domináns szerepet. Külön kiemelném Tanith Lee és Joan Aiken műveit, Dévényi utópisztikus szatíráit (amelyek valójában a „létező szocializmus” gyilkos kifigurázásai), vagy éppen Robert Silverberg nyomasztó mini disztópiáját, az Utasokat.

A Galaktika úttörő módon vállalta a kortárs és a klasszikus magyar fantasztikus írók portréinak bemutatását, az utóbbiak esetében páratlan irodalomtörténeti fejtegetésekkel fűszerezve.

1. kép: 1988/3. szám

2. kép:

Visszatérő kérdés a magazinban a science fiction hazai és külföldi helyzete.

Végül, de nem utolsó sorban, szeretném kiemelni a tematikus számokat (volt külön vámpiros – a Galaktika 51. száma (1983), japán sci-fis), különösen a 45.-et (1982), amely kimondottan a fantasyval foglalkozott (2. kép).

Ebben a kiadványban látott napvilágot először magyar nyelven George R. R. Martin, A magányos Larren Dorr dalai c. elbeszélésével, ill. Conan, a barbár, igaz képregényes formában: „A halál és az élet kertje” (írta: Roy Thomas, rajz: John Buscena) A 45. szám érdeme, hogy színvonalas tartalmával végre elfogadtatja a fantasy létjogosultságát, és eloszlatja azt a félreértést, miszerint e műfaj a sci-fi vadhajtása lenne. Ugyanebben a számban jelent meg Hank Reinhardtól „Az öreg bajnok”, valamint Gerald W. Pagetől „A hős, aki visszatért”. Kommersznek egyikük sem mondható! Továbbá megemlíteném H. Warner Munntól „A De Pertriche-gyűrűt” és Galad Elflandson művét a „Szomorúság völgyét”, a történelmi fantasy kategóriából.

Tudom, közhely, de rajongók számára kötelező darab!

Akik pedig nemrég ismerkedtek meg a Galaktikával, azoknak az olvasóknak jó vadászatot kívánok az antikváriumokban! :)

Cyrus Livingstone

Vihar-vér-acél – 3. rész

Figyelők szövetsége

Jelentés Horvát István, kivégzett felkelő, halhatatlanról. Összefoglaló, „panoráma változat”

A nevezettet először 1961. augusztus 11-én észleltük először. Az észlelő K.B. volt, aki fedőfoglalkozásként a kommunista elhárítás 3/3-as osztályán dolgozott nyomozóként. Horvát újságot olvasott egy villamosmegállóban, amikor ügynökünk megpillantotta. Ismerősnek tűnt számára, de nem tudta azonosítani. Követni kezdte, és sikerült egy képet készítenie róla. Az akció azzal zárult, hogy Horvát megérezte az őt követő halandót, és lerázta. K.B. ezután előhívta a képet, és megkezdte a kutatást. Az archívumukban nem járt sikerrel, így az általa hozzáférhető dossziék átnézésével folytatta. Saját bevallása szerint ekkor már gyanakodott. Hamarosan sikerrel is járt, és megtalálta Horvát István perének aktáit, akit a demokratikus államrend elleni szervezkedés és annak megdöntésére tett fegyveres kísérlet, valamint 3 rendbeli gyilkosság vádjával 1957 márciusában halálra ítélték. Az egyik dosszién látszott, hogy mostanában átforgatták. Utánanéző a kikéréseknek, kiderült, hogy a tárgyév májusában Kékesi Antal, szintén a belügyi elhárítás dolgozója befolyásos pozícióban, hosszabb ideig magánál tartotta. Ekkor döbrentünk rá, hogy milyen veszélyes a helyzet, hiszen a szövetség egyik fedőszervében egy halhatatlan tevékenykedett. Szerencsére sikerült rejtve maradnunk, Kékesi nem fogott gyanút. K.B. jelentette a felfedezését, és a csoportunk megkezdte a felderítést. Kiderítettük, hogy Kékesi és Horvát '56 októberéből ismeri egymást, és ellenséges viszonyuk nem a szokványos, hanem a fegyveres harcokra vezethető vissza. Azt is kiderítettük, hogy Kékesi és Horvát a kikéréskor összecsaptak, és Kékesi menekülőre fogta. Az eset azért figyelemre méltó, mert '61-ben a Dunából jöttek ki egy sikeresen begyűjtött szemtanú elbeszélése szerint. A szemtanút később titkosszolgálati módszerekkel izoláltuk. Mint a nyomozás kiderítette, előzőleg a Gellért-hegyen vívtak – erről nem rendelkezünk beszámolóval, csak elképzelni tudjuk, a második ilyen összecsapás alapján – majd a folyóba ugrottak. Az eset azért különösen érdekes, mert a jelek szerint egyik halhatatlan sem károsodott annyira az eséstől, hogy feltételezve azonnali regenerálódást, ne tudták volna folytatni a harcot. Az, hogy nincs esetleírás, fölöttébb sajnálatos, mivel a szakirodalomban példa nélküli, hogy a megfigyelték nem váltak mozgás- és harcképtelenné ekkora eséstől. Nem csak öntudatuknál maradtak mindketten, hanem egy bizarr hajsza lehetett odalenn a Duna medrében, ami a város szívében folytatódott. Kékesi ismét elmenekült. Ez után a teljes saját apparátusát ráállította Horvátra. Nem sikerült elfogniuk természetesen. Hozzáértünk Kékesi sajátos, a korszaknak megfelelő, szakmailag is logikus indoklásához, mellyel utólag a főnökei előtt igazolta akcióját. (A dokumentum letölthető innen: <https://www.gilgamesfiles.org/publicdocuments/kekesi1961just.pdf>) Horvátról 1962 évig nem tudtunk kideríte-

ni többet, és ismereteink a továbbiakban is nagyon hiányosak maradtak, mivel hamarosan külföldre távozott. Kékesit azonban meg tudtuk figyelni. (Az ő anyagát innen lehet letölteni: <https://www.gilgamesfiles.org/publicdocuments/kekesiinfos.pdf>) Horvát aktáit a rendszerváltoztatás előtt nem sokkal kiemelte az archívumból J.Z., aki K.B. helyére lépett, annak halála után. A két halhatatlan a '90-es évtizedben több ízben hajszolta egymást. (Ennek listáját innen https://www.gilgamesfiles.org/publicdocuments/kekesi_horvath_shag1990.pdf)

org/publicdocuments/kekesi_horvath_shag1990.pdf)

A döntő fordulat 2006. augusztus 20-án történt, ekkor Horvát megvívott Kékesivel és legyőzte. (A részletes beszámoló itt: https://www.gilgamesfiles.org/publicdocuments/kekesi_horvath_end2006.pdf) A legyőzött testét nem sikerült megtalálnunk, és a hivatalos szervek sem jelentettek fej nélküli testet.

Figyelők szövetsége

Szokolai ügynök jelentése. Mivel az eredeti papírok megsemmisültek, utólagos leirat, a beszervezett elmondása alapján...

Nem sokkal azután, hogy K.B. figyelő megtalálta Horvát anyagát, és figyelni kezdtük Kékesit, az emberünk egy újabb dokumentumot talált. A szigorúan titkos anyagról feljegyzést készített, mely alapján képet kaptunk egy titkos akció kezdetéről, amit később maga Kékesi állított le...

Rekonstrukció

Szokolai átadta a jelentését, közben az utcát nézte. Szabó figyelmesen átlapozta, látta, hogy alapos, részletes összefoglaló.

– Úgy látom, jó munkát végzett – jegyezte meg. Ekkor figyelt fel a tmb (titkos megbízott) furcsa arcára, amint az utcát bámulja. A hírszerző ösztöne azonnal jelzett.

– Mi a baj? Mondja el! – Szokolai ránézett, a tekintetében értetlenség, rémület látszott, valami erősen foglalkoztatta.

– Szabó elvtárs, én egy megtévedt ember vagyok, aki most ezt igyekszik kiköszörölni. Szeretnék önnek elmondani valamit bizalmasan, de csak szóban, le nem írom.

– Miért nem?

– Mert nem tudnám, nem vagyok regényíró, nem tudnám papírra vetni...

Szabó a tmb szemébe nézett. Volt abban valami, amit nem tudott hova tenni, ijesztő, különös érzet fogta el.

- Na akkor mondja!

A tmb nyelt egyet, és feszülten, befelé koncentrálnak mesélni kezdett...

- Hazafelé mentem arról az összejövetelről, ami a feladatom volt. Éjszaka lévén kihaltak voltak az utcák, én pedig azon gondolkodtam, hogyan tudnám legjobban összegezni az estét. Két ember tűnt fel a félhomályos utcán, velem szemben. Rohantak... egyik kergette a másikat, aztán megálltak... egymással szemben. Engem nem vettek észre, egymással voltak elfoglalva...

- Mit csináltak?

- Szidták egymást. Kérem ezt nem lehetett eltéveszteni, halálos ellenségek álltak szemben. Meg fogják ölni egymást! Ezt gondoltam.

- Hogy néztek ki? - kérdezte Szabó.

- Nem láttam őket tisztán, ellenfényben voltak, az egyik vizes, sőt saras volt. Az szinte még csöpögött, mint akit leöntenek egy lavór vízzel. A másik szinte száraz, de úgy ahogy egy megszáradt ember ruhája, gyűrött, koszolt. De nagyon koszosak, szakadtak voltak mindketten. Megtépázottak voltak.

Nem foglalkoztak velem, hogy hűvös volt a hajnal, meg lehetett volna fájni! Nem érdekelte őket! Csak egymást gyűlölték... még sosem láttam így gyűlölködni senkit!

- Hmm, miket mondtak?

- Az egyik mocskos ellenforradalmárnak nevezte a másikat... erre amaz leávosozta őt! ...Azt mondta... elnézést Szabó elvtárs, de ezt megjegyeztem szó szerint... „A nagy Rákosi picurka segnyalója.” ...Ezt üvöltötte neki. Amaz nagyon haragudott érte...

Szabó megrándult, kellemetlenül érintette Rákosi nevének említése.

- Ezt mondta?

- Igen! Csak úgy süttött a gyűlölet belőlük. Aztán össze-csaptak...

- Úgy érte, verekedtek?

- Nem kérem, harcoltak, mondtam már, meg akarták ölni egymást! Ez látszott...

- Volt náluk valami fegyver, kés vagy bot?...

- Igen, először azt hittem én is, hogy botjaik vannak. Hogy agyon akarják egymást ütni. De ezek nem botok voltak.

- Hanem mik? Ne kelljen már mindent úgy kihúzni magából!

- Igen is, bocsánat! Kardok, kardokkal harcoltak!

- Karddal?

- Igen, Szabó elvtárs, én szeretem a történelmi kalandfilmeket! Megnézem, amelyiket csak tudom, olykor többször is. Láttam már ezekben vívást, de az nagyon rossz, ahhoz képest, ahogy ezek csinálták. Gyorsak voltak, erősek, és ijesztően hangos volt a fém csattanása... Azt hiszem, az egyik megsebezte a másikat, és az elfutott. Üldözőbe vette, és azt kiabálta neki, hogy „állj meg, te gyáva ávós!”. Szabó hátradőlt, és keményen méregette a tmb-t.

- Hol történt ez? - kérdezte tőle hidegen. Szokolai intett a fejével az utca felé.

- Ott kinn, ahol most az idős hölgy áll, azon a helyen... ezért kértem, hogy most itt találkozzunk...

1961 késő éjszaka, a belváros „Mézes mackó” nevű vendéglátó-ipari egysége előtt

...Az előtte futó Kékesit csak homályosan látta, egy cikázó folt volt csupán, ezüst csillogással. Az ávóst nem a szemével követte, az csak zavarta volna. A benne lüktető őserő tapadt a kétségbeesetten menekülő alakra. Vonzás volt ez, magnetikus-delejes. Az iszkoló anyagi burka mögött egy kék-fehér izzás csábította. Meg akarta ízlelni ezt a különleges csemegét, szomjúzott rá. A préda képtelen volt lerázni őt, így aztán csapdába esett patkányként megfordult, s nekirontott. Az arca torz maszka gyűrődött, amikor rárontott a gondolatnál is sebesebben. Hideg fölényel háritott, pengéje fénycsík az éjszotét peremén. Kékesi ríposztzott, mozdulatai ijedtek, szaggatottak. Szűrt, de ez csupán elterelés volt, ismét továbbrohant.

- Állj meg, te bitang!

Amaz megtorpant, lihegve nézett rá. Magára talált, nem látszott már űzött vadnak, hanem méltó ellenfélnek.

- Hohó! Még az enyém a kezdés joga!

Még a gondolatai is fémesen csillogó, éles tárgyak voltak. De Kékesi magabiztosabbnak látszott. Kegyetlen fintorral jött vissza. Kardját maga elé tartotta, oly könnyedén, mintha csillogó sztaniolpapír lenne csupán.

- Micsoda „hős”!

A gúnyos gondolattól elmosolyodott, ezt a mimikát egy leselkedő két éjszakán át álmodta vissza, rémálmok sírgödörének alján kucorogva.

- Mi van, te mocskos ellenforradalmár, azt hiszed megjijedek tőled? - próbálkozott amaz.

Megrázta a fejét.

- Nem szükséges, hogy ezt higgyem, már tapasztalati úton megbizonyosodtam erről!

Amikor sarasan, hínárosan kikecmergett a vízből, éppen látta, ahogy Kékesi próbált talpra állni. Imbolygott, akár egy részeg, valószínűleg a belső szervei még nem bírtak visszarendeződni. Az egyik lábát még húzta, de a karjai épnek tűntek. Gonoszul mosolygott, őbenne izzott a villámcsapások ereje, s bár meleg volt, a hőmérséklethez képest is indokolatlanul gyorsan száradt meg. Mire fölért a rakpartra, ahol az ávós bicegett a kardjára támaszkodva, már szinte teljesen száraz lett. Grotzesk módon csupán a fegyvere maradt vizes, kékesen villogott az éji Budapest fényeiben. Lehúzta róla azt a tejeszacskót, ami odalenn, a meder alján szűrődött föl a pengéje, és megsuhogtatta a fegyverét. Az ávós döbbenet hátra nézett, rémülten megnyikkant, és szaporázni kezdett.

– Állj meg, nyavalyás, ne fuss el! Úgyis utolérlek! - üvöltötte vidáman, és rácsapott kardjával a rakpart betonfalára. Szikrák lobbantak, éles idegekbe maró csengés visszhangzott. Kékesi bepánikolva rohanni kezdett, úgy látszott, a rémület még jobban meggyorsította a gyógyulását. Egyre gyorsabban futott, hogy emberfeletti erővel felugorva – akár egy olimpikon – a kardját beakasztva a korlátba felmásszon. Ő is nekifutott, közben figyelte, hogy az ávós majdnem felnyársalja magát a saját kardjával. Valószínűleg így is megvágta magát, mert káromkodott, aztán talpra ugrott, és elrohant. Ő utánaugrott könnyedén, a villámok erejével eltelve, és megkapaszkodott odafönn, a kardját eltartva magától. Amikor Kékesi után eredt, nevetni kezdett, harsányan, démonian...

...Most hidegen megsuhintotta felé a kardját.

– Vége a futkosásnak! – gondolta. – Most nem menekülsz! – érzékelte, hogy a hamis magabiztosság arrogáns álarca máris foszladozott Kékesin. – Kis ávós nyuszi! – gúnyolódott rajta. – A „nagy” Rákosi picurka seggnyalója! – Kékesi göcsörtös maszkija rángatózott, szemeiben gyűlölet és félelem. A következő pillanatban rárontott. Hörögve csapkodott feléje, ő kemény, gépies választakat adott. Az izmok és csontok közt ott lobogott az őserő, az erekben száguldott az adrenalin. A fegyverek könnyörtelen fénykigyóként kapdostak a másik húsa után. Az éj életre kelt a fém csillogó haláldalától. Ez a zene, a halál kozmikus szimfóniája kis híján az örületbe kergette a véletlen megfigyelőt. Élete végéig nyögni fogja ezt a látványt, ahogy két szinte nem is emberi módon harcoló alak elhomályosul, csak valami kékes izzás jelzi őket, míg a fegyverek ezüst csíkjai a szikár valóság, a időfolyó két fagyott szilánkjá. Gyilkos szépségük elvakította és megrettentette. Egy komplex mozdulatsor végén Horvát pengéje belemart Kékesi vállába, és hosszú, izzó csíkot húzott az ávós nyaka felé, de az hátraugrott, és a sajátjával lökte el magától a fémét. Vér piccelt, Kékesi felüvöltött. A rémült figyelő sohasem felejt el ezt a hangot, a megsebzett fenevad örületét. Horvát kardja visszacikázott, de Kékesi önkívületben háritott, aztán az összes létező rekordot megdöntve elinalt. A másik éji rém dühösen, csalódottan ordított utána:

– Gyere vissza, te gyáva disznó! – Csak úgy visszhangzott bele az utca, és a döbbszent figyelő koponyája...

2006. augusztus 20, 20 óra 50 perc

Kékesi alaposan végigmérte.

– Fázol? – kérdezte tőle. Bizonytalanul nemet intett, sokkal feszültebb volt, mint mutatta. Nem az időjárás rosszra fordulása miatt lúdbőrözött a háta, hanem a rátörő emlékektől. Az ávós gonosz felmosollyal nézett az égre.

– Vihar lesz, nem is kicsi! – Kékesi nagyon nyáriasan öltözött, noha az időjárás ezt most nem indokolta. Ő is tudta, hogy az átázott ruha akadályoz a harcban. A finom kidolgozású francia kardot egy golfütő tokjából húzta elő. Felvihogott.

– Biztos bolondnak néztek, hogy golfütőkkel megyek tűzijátékot nézni! Megsuhogtatta a fegyvert, és érdeklődve nézte, ahogy ő is kibontja a huszárkardot a kezében tartott esőkabátból.

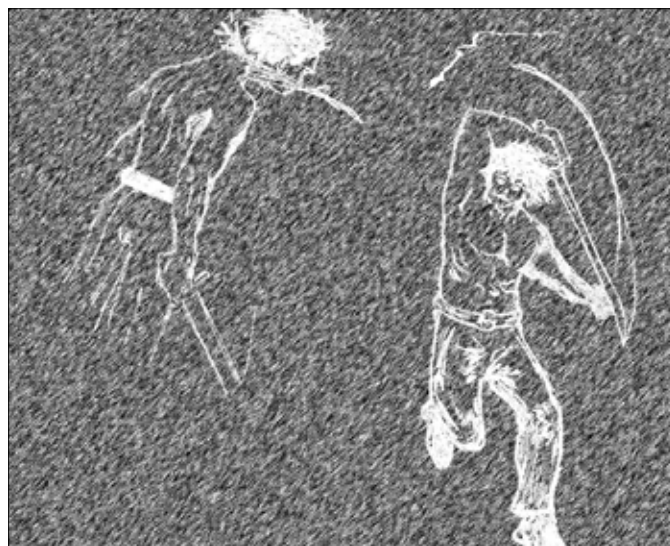
– Itt az idő barátom! – mondta Kékesi, és kisterpeszbe állt, maga elé tartva a fegyverét. – Most bevégezed, és utána jöhet MacLeod!

Döbbszent meredt rá a pengéje védelmében.

– MacLeodot akarod? Melyiket? Mindegyik sokkal öregebb és erősebb nálad! – Az ávós lassan, akár egy támadó fenevad körözve kezdett közeledni felé, még nem voltak pengetávon belül.

– Ezen te ne aggódj! A saját fejedért aggódj! – Ebben a pillanatban odalenn kialudtak a fények, és felröppent az első rakéta. Az ávós rárontott, a nyaka felé kaszáva. Meghátrált, de csupán taktikából, hagyta örjöngeni az ellenfelét, közben a gyengeségeit leste. A csiszolt mozdulataik évszázados magunkfajtának is becsületére váltak volna. A támadásokat a lehető legminimálisabb energiaigénnyel háritotta, várt. Ekkor kegyetlen korbácsként lecsapott a vihar. Egy pillanatra abba maradt a küzdelem, a szél ledöntötte mindkettejüket lábról. A hatalmas zúgásban dühösen keresték egymást, a letört ágak és az alázóduló víz egyvelegében kapálódzva. Újra összecsaptak, ezúttal olyan mozgással, mintha víz alatt lennének. Odalent a parton a kitért pánik, közben idefönn a gyilkolási vágy uralkodott...

A vihar lecsapott a városra, megszagatta a házakat, fákat, embereket. A szél pillanatok alatt orkán lett, elsöpörve a civilizációt, csak a pánikot hagyta meg belőle. Odafönn a látványosság új minőségbe csapott át. A tűzijáték abszurd paródiája már senkit nem érdekelt. Odalenn az emberek rémülten kerestek menedéket, néhányuknak ez nem sikerült, ők lettek e sötét nap áldozatai. A vihar, akár egy élő fenevad, nekiesett a két egymással harcoló embernek is a hegyen. Tépte őket, rángatta, azok közben dühödten és kétségbeesetten próbálták egymást elérni a pengéikkel. A harsogó ég és a tűzijáték groteszk násza papirosfigurákká fakította a két halhatatlant, halvány körvonalakkal, aztán alulexponált képpé, melyen a pupillák fehéren villogtak. A kardok pengéi, mintha a képből csíkokat vágtak volna ki. Az özönvízben ázva egymásnak feszült az acél, az izmokba tóduló vér és az őserők. A fémcengés beleveszett az esti ég üvöltésébe, a mozgás olyan gyors kitérés-támadás egyveleggé vált, hogy az egyetlen rémült szemtanút oda nem illő vigyorgásra készítette. A változó megvilágításban küzdők gyors mozgása egy régi burleszkfilm jeleneteire emlékeztette. El is határozta, ha az éjszakát túléli, ezt mindenképpen leírja. Az ávós kardja célt tévesztve átvágott egy faágat, az tovaröppent ki, messzire, a Duna fölé. Odafenn az égben a szétmászatólódott tűzijáték kísértetlámpásai megvilágították a lenti káoszt. Az égi és földi zűrzavar mélyén Horvát hidegen támadott, meghátrálásra készítette az ávóst. Az acél elvált az acéltól, ahogy Kékesi hátraugrott. A következő pillanatban egy hatalmas ág zuhant oda, kavargó levélradattal borítva be őket. Horvát egy mozdulattal lekasztálta az előtte hullámzó lombokat, átugrotta a többi, és máris támadott megint. „Nem maradhat, csak egyetlenegy!” - dühögött benne, túlharsogva a fizikai burkán kívüli katasztrófát. Az arca akár egy dühöngő fenevadé, a föld ízét érezte ismét a szájában. Váltakozott a ritmus. Összecsaptak, rohantak,

megint összecsaptak, fel-alá kergetve egymást a hegyen. Azon a hegyen, mely egyszer már „látta” őket harcolni, sok évvel ezelőtt. Az akkori amatőrökből vérszomjas profik lettek, évszázadok tapasztalatait szívták magukba, mint szivacs a vizet. Az ávóst a régi düh hajtotta:

- Lelőttél te kutya, te tettél ilyené! - Szúr, vág, oldalazva kaszál. Vért akar, szétropanó csigolyákat. Majd ő bevégzi, ha már az a rohadt kötél nem volt elég! Ellenségét a bosszúvágy fűti. Az orvul lelőttekért, a társaiért, magáért! Mint a cséphadaró, járt a karja. Alattomos cselek villannak az apokaliptikus háttér előtt, hogy kihunyjanak az ávós árnyá váló pengéjén. Fények és árnyak gyors röpte, akár a villódzás. Démoni kaleidoszkóp a jégvártyán, melyre ismeretlen erők vetítik a kozmosz délibábját. A tűzijáték abbamaradt, a lehulló homályt csak a villámok tüzes repedései szaggatták szét. A sötétség megtelt üvöltő vízzel, a levegő akár a betonfal, amiből üvegcserepek állnak ki. Ott a hegyen elfogyott az oxigén, az esti lében minden más, belézésre alkalmatlan dolog volt inkább, mint az éltető gáz. A két halhatatlan elsősorban az elemekkel harcolt, csak aztán egymással, de a kavargó káoszban időnként még vívniuk is sikerült azért. Horvát üzte, hajszolta az ávóst, aki dühöngve meg-meg állt, hogy felé vágjon. Minél fentebb értek, a helyzet annál rosszabb lett. Aztán egy villám beleszapott Horvátba. Kékesi támadott, de a másik könnyedén hártotta. A villámcsapás nem lassított rajta, sőt, az ávós a brutális ellentámadását alig tudta védeni. Acél csúszt el acélon, és a következő pillanatban Kékesi mellkasán vörösén nyílt szét az átázott póló. A döbbenettől majd elesett, aztán rémülten elira-modott.

- Na mi az, már nem szereted a vöröset? - próbálta túlharogni gúnyosan a világvégét Horvát, ahogy utána futott. Amikor ismét összeakaszkodtak a pengék, már eltűnt az ávós sebe, a szétszakadt pólót egy pillanat alatt kimosta a vihar. A következő mennykő egy kék, rémült maszkot mutatott az ávós arcán.

- Most nem fogsz leugrani! - bugyborékolta maga elé Horvát. - Itt az idő, hogy bevégezd. - A gondolat hideg volt, hogy szinte belefagyott a pillanat. Az ávós hártott, aztán kaszált, de ez csak figyelemelterelés volt. Félig megfordult, hogy elfusson. Lelesapott. Az acél megakasztotta a mozgását, ellankadó testét visszalökte a szél. Horvát tisztán érezte, ahogy a fém húshoz ér, majd csontot vág. Az ávós megingott, és eldőlt. Az égen egy villám cikázott át, eltalálva Kékesi kettévált testét, a helyén csupán egy gőzölgő lyukat hagyva. Horvátot hátradobta a robbanás. Az égre ismét rakéták roppentek,

gyöngye, anyagi fénybe sápasztva a kozmikus éjszakát. Horvát ekkor már egy fényörvényben rángatózott, vadul kaszálva a semmit. A vihar most egy pillanatra rá fókuszált, belé öntötte az erejét. Gyújtóponttá vált egy többsíkú energiaviharban. Körülötte az anyagi, benne az éteri vihar dühöngött. Az élőlényként kacskaringózó energia csápokerosódtek, sziszegő kígyóként tekeregve, mini napként robbanva...

...A szimmetrikus tűzlobbanások fénykörei mögött kék és ezüst. Az árnyékperemek mellett az irdatlan homály, a szakadék árnyai. A félelem szinte mocsan, a torok kiszárad. Álló szintézis, sorok között felbukkanó leplek. Az olvadt fénybe burkolódzó ezüst kegyetlen, folyékony csillámlásai. Alvadó vér csorog valahonnan. A folyadék kört formáz, szabályos ívút, akár a nap a téli horizonton. Fekete árny tűnik fel benne, akár egy heg. Éles és fenyegető, mint egy fogsor... Sötét és lapangó gyilkos: a halál fogadott fia. Feketére sápadtan a homályosuló horizont vertikális tengelyén, léptei nesze a jégtócsákon. Belülről lobogó dala az örökkévalóság himnusza, az univerzum mélységeiből lassan emészti meg, akár egy elvetélt, kialakulatlan emésztőszerv híg nedve. Ahogy száll a levegőben a képek éhes kutyafalkáinak árnyaival, a levetkezett emberi értékek szakadozott köpenyként lobognak a háta mögött... a kísértetszél leheletére a Styx folyó partján...

...A hegy üvöltött, a hegy lángolt. A túlcsoportuló erők lefolytak az oldalán, aztán felpöndörödtek, mint a szélfúttá köpönyeg. Egy pillanat alatt véget ért, amikor az összes izzó fonál Horvátra tekeredett, és kihunyott. A győztes hatalmasat nyögve hanyatt esett, és jó darabon lebukszázott. Aztán ott zihált, egy kidőlt fában fennakadva. Annyi minden keringett benne: az összecsapás, a gyorsulás, a másik erejével átjött képek, hogy nem győzte a nyugtalan belsőjét csitítani. Vad és rettenetes képek... Testek, nem mozdulnak, nem hullnak szét, csak vannak, tehetetlenül, mint egykor ő is... vannak... várnak...

Határozott nosztalgiaja támadt az elfeledett sírja után...

A szemtanú közben már lefelé botladozott a hegyről, azon imádkozva, ne csapja agyon valami kidőlt fa. Olyasmit látott, amire egyetlen tréning, semmilyen beavatás sem tud felkészíteni. Egyedül akart lenni, egy csendes zugban, ahol nem talál rá senki...

2007 májusa

Érdeklődve olvasta végig a napilapokat. Elsősorban az a bizonyos jelentés vagy micsoda érdekelte, melyben egy paranormális jelenségeket kutató cég a viharral kapcsolatban ilyen okokat is gyanított. „Pszichotronikai, átvételi mágiával generált gonoszság”.

- Kissé hosszú - állapította meg. - De jól hangzik! - A sajtó ráharapott az ügyre, és bő lére eresztve csámcsogott rajta, megkérdőjelezve az illetékesek komolyságát, hogy ilyesmivel foglalkoznak. Folyt a sárdobálás gőzerővel, nagytítóval keresték a felelősöket.

- Höhöhő! - göcögött magában, az egyik paranormális tényező itt ül ezen a teraszon, és újságot olvas! A másik meg az a drótizé Amerikában, ha fiúk elkezdik nyomkodni a gombokat, az időjárás meghülyül... ahogy lassan mindenki ezen a sárgolyón.

Összehajtogatta az újságokat, és ledobta az asztalra. Az áldozatokat sajnálta, tudta jól, milyen érzés elveszíteni valakit. A teraszon ült és bámulta a kiürült kávéscsészéjét. A viharról és következményeiről eszébe jutott egy másik vihar, meg a következményei. Az egyik következmény az, hogy most ő itt ül, és töpreng. A felkelés! Azok a napok! Dicsőség és bukás.

Önkéntelenül is mélyebben vette a levegőt, küszködve a bitón fuldoklás feltóduló élményével. Gondolatai visszatértek az ávóshoz, Kékesi alakja megfakult, miután legyőzte. De az öröksége, amit ráhagyott, megkeserítette a győzelmet, az idegen víziók, a rémes álmok tömegei, és mind közül a rekorder... mert ha a felkelésre gondolt, mostanában egy hátborzongató elem is társult az amúgy is megrázó „új emlékeihez” Egy brutális jelenet villant fel az agyában. Az ávós szemével látta magát lógni a kötélén. A másik őserjét magába olvasztotta, elemésztette. Ami ezzel ájtott, rátámadt, lerohanta, önálló életet élve. Nem volt kellemes Kékesi tetteit átélni, mivel ilyenkor ha akarta, ha nem Kékesi szemével látott, az ő érzékeivel észlelt, bár olykor csak homályos, régi moziként, rettenetes lidércálmoknak érezve az egészet. Ezek a fantomok helyet követeltek a tudatában. Megkapták a rémálmok labirintusait...

Néhány napja sikeres támadást hajtott végre a figyelők szövetsége egyik álcázott adatbázisa ellen. Egy tehetséges kalóz segítette neki, aztán együtt futottak a rájuk törő internetrendőrség kommandósai elől. Mert hát a figyelők mindenütt ott vannak, a rendőrségben is. Nem haragudott rájuk, ez a dolguk. A letöltött dokumentumok közt volt egy jelentés az ávóssal a vihar leple alatt megejtett küzdelmükről. Különös érzés volt erről olvasni, egy kívülálló szemével elmesélve. A fickót alaposan lekenyerezte, nem csak pénzt, új személyazonosságot is kapott tőle. Azt mondta neki, a vihar érdekli.

- Összesküvések? - kérdezte tőle értő arccal. Ő csak bólintott, és amaz nem is szólt többet. Mert igaz volt, ám nem elsősorban. A Budapest utcáit uraló káosz semmi volt ahhoz képest, amit Kékesitől kapott az őserővel. Hidegletlős képek sorjázta benne, emlékek, érzetek, jelenetek, melyek lenyűgözték, megdöbbenették és elborzasztották. Nagy megnagyvással vette tudomásul, hogy akárki is figyelte a párbajukat, erről semmit se tudott. Ezek az információk arra sarkallták, hogy kutasson, keressen. Nem azonnal tudta elkezdni. Először meg kellett birkóznia a ráugró képekkel, el kellett emésztenie azokat. Az egyik legmakacsabb az volt, amelyben Kékesivel egy gazos temetőben kúszott a sűrű bozótban. Az ávós az összes érzékével lefelé figyelt, a föld mélyére, magához hasonlókat keresve... és talált is! Az igazi temetői Grand-guignol, egy mára röhejessé vált klasszikus horrorfilm jelenetére hajzva, amikor Kékesi kiásott valakit. Az illető halott volt, de mégsem, mert ott volt benne az őserő! A jelenet, amelyben Kékesi a pucér testet egy zsákba gyömöszölte, és akár egy görnyedt gnóm az éjszakában, a kocsijához cipelte, egyszerre volt rémes és röhejes. Ő ott volt vele, és ez több volt annál, amire kíváncsi volt, jóval! Ez nem az egyedüli látomás volt, jöttek sorban, egymás után. Egykori ellenségét olyannak látta bennük, mint egy horgászt, aki sorra fogja ki a nagy halakat a sötét mély vízből. Kékesi valahová eldugta ezeket a szerencsétlen romlathatatlant... tartaléknak. Ők az éléskamrája, így emlegette az ávós. Tavaszodott, mire rádöbben, ezek a testek még megvannak valahol, és neki meg kell keresnie őket. Vagy feléleszteni, vagy megszabadítani abból az állapotból. Halkan káromkodott, szidva Kékesit, hogy ilyen ocsmány feladatot tukmált rá...

A vég... a kezdet: 2006. augusztus 20. késő délután

Az ég sárgásszürke, fenyegető tarajokba gyűrődött. Esteledett, és készülődött valami. Nyugodtan, mindenre elszántan nézett fel az elszíneződött alkonyba, mely elvesztette az alkonyi ég jellegét, és apokaliptikussá vált. Vihar készül.

- Jó nap ez a halálra, vagy a győzelemre! - állapította meg Horvát. - Akárki győz ma - mert egyiküknek ma mindenképpen győznie kell - a robbanások, és fényzuhatok tökéletesen

elvonják a halandók figyelmét majd. - Régóta készült már erre. Az elmúlt évtizedekben váltakozó szerencsével üzték egymást, főleg ő az ávóst, aki szinte bújócskázott vele. Az egész aznap éjjel vette kezdetét, amikor először összecaptak. Élvezettel hajszolta végig az alvó városon, de előbb megpróbálta visszazorítani a vízbe. Csak kevésen múltott, hogy nem sikerült, az ávós még nem heverte ki az ugrást teljesen. Amikor leugrott, arra számított, hogy ő is összetöri magát. Ehhez képest könnyedén viselte az egészet amikor a vízbe csapódott. Az, hogy egy villám csak úgy eltalálta a levegőben, és a vízbe lökte, egy rejtély volt. Nem törte össze magát, csak kissé rogyant meg, és gyorsan helyrejött. Amikor ezen töprengett, végigélte az egész históriájukat: a lövést, a bitót, a sírt, az első összecsapást, az üldözést és az évtizedeken át tartó bújócskát. A jelentős pontokon mindig vihar volt. Még ha csak kerülgettek egymást, de nem találkoztak, akkor is. A vihar védjegyévé lett. Amikor ezt újfent megállapította, mindig egy vers jutott az eszébe. Egyszer régen olvasta, Poe-tól, az „Egyedül” című művét. Mély benyomást gyakorolt rá a végén egy szuggesztív látomás, mely így hangzott:

*”S a villám, mely az éjszakát,
Előttem hasította át,
Az orkán, vak dőrej,
S a szörnyű felleg is amely.
(Kék volt a fél menny, csupa fény)
Démon képében jött felém!”*

(Kordos László fordítása)

A vége

HomoErgaster

A révész

Mintha mély kútból emelkedne lassan a felszínre...

A kút szájának piszkosszürke korongja a sötétség közepén egyre nagyobb lett, míg nem teljesen betöltötte látómezejét. Fölért, és csak az égbolt szürkén derengő kupolája zárta körül.

* * *

Hanyatt fekvé ébredt a kavicsos földön, semmibe meredő, kába tekintettel. Mégis tudatában volt környezetének, amely egy kihalt, vízparti strandnak tűnt. Mindössze egy ujjatlan pólót viselt fürdőnadrággal. Csak azt nem értette, hol van és hogy került ide.

– Jobb lesz, ha felállok! – a gondolat még meg sem született teljesen, amikor az elhatározás izmait megkerülve történésbe ment át, és ő lazán talpra emelkedett. Légiesen könnyűnek érezte testét.

Közvetlen a parton egy szürke emberalak állt neki háttal, és a víz fölött gomolygó ködöt bámulta mereven, míg a kifutó hullámok a cipőjét nyaldosták. Ennek az alaknak a tarkójára összpontosított szinte ösztönösen. Látótere beszűkült, majd amikor újra kitágult, már ott állt szorosan az ismeretlen férfi mögött, egyetlen laza csusszanással téve meg a több mint húszméteres távot. A vízen most megmozdult valami. A ködben egy sötét folt kezdett kirajzolódni. Először csak halványan, valószínűleg derengett, de ahogy csökkent a távolság, egyre élesebb körvonalat öltött. Egy ladik, benne vézna, csuklyás alakkal, kinek elnyújtott mozdulatait evezőcsapás erősödő hangja kísérte. Partközbe érve, evezőjét kiemelte a vízből, és hagyta, hogy a lélekvesztőt a lendület vigye tovább, míg nem megfeneklett a parton, közvetlenül a két várakozó férfi mellett. A jövevény a vízhez közelebb állóra nézett, és csontos karjának udvarias, mégis parancsoló mozdulatával betessékelte a ladikba. Ő engedelmesen követte a ki nem mondott utasítást, és helyet foglalt a csónak ellenkező végében. Fénytelen szemével szomorúan tekintett vissza a part irányába, valami elvesztett után kutatva, szájából pedig egy fémpénz kandikált ki.

A ladikos ezután szembefordult a fürdőnadrággal, aki most pillanthatta meg először a csuklya takarásából kivillanó papírvékony, sápadt bőrt és a minden fényt elnyelő, sötét szemgödröket.

– Ismerlek téged! – szakadt ki belőle a felismerés, miközben újra súlya lett a testének, megszűnt a lebegés.

– Igen, visszatérő ügyfelem vagy, akárcsak a többiek, de most korán jöttél. Még nincs itt az idő!

A válasz nem a révész mozdulatlan szájából érkezett, hanem a szavak közvetlenül a parton álló koponyájában fogantak.

– Visszatérő? Hát nem csak egyszer...

– Nem. Bár az ember hajlamos megfélemlkezni a körforgásról.

– Eddig hányszor?

– Nem mindegy? Általán már előttem számtalan alakban, mint buzgó hittérítő, gőgös nemes, a kiválasztott nép előljárója, hitehagyott eretnek, dolgos jobbágy, vagy fukar kereskedő, akinek végül el kellett törnöm az állkapcsát, hogy elengedje a fizetségül szánt aranydukátot. Ez mind te voltál. Akárcsak az a szegény nincstelen, akinek nemhogy fuvardíjra nem tellett, de még akkora rongydarabra sem, hogy rendesen eltakarja szemérmét.

A férfi hirtelen üresnek érezte eddigi életét, noha pillanatnyilag egyetlen emléket sem sikerült földidéznie múltjából. Közöny és növekvő kíváncsiság töltötte meg lelkét.

– Vigyél magaddal! – tört ki belőle.

– Mondtam már, nem jött el az idő! – válaszolta a révész, miközben bal keze vézna ujjával a csónakban ülő felé bökött. – Nézd meg őt! Hosszú, gazdag életet élt, mégis visszavágyik a tekintete. Nem a családját siratja, hiszen ők gyorsan túltették magukat az emléken, hanem a vagyonát, ami most már másé. Mintha nem lenne mindegy...

– Vigyél magaddal! – könyörgött a parton álló, miközben hiányos ruházatában matatott. A fürdőnadrág szegélyébe varrt kis zsebben találta meg, amit keresett. Három kéteuros érmét.

– Itt a fuvardíj. Több mint annak a másiknak. Jut a számba és mindkét szememre.

– Azt az érmét, amivel majd engem kifizetsz, még nem kerested meg. Különbben is, mit kezdenék a többlettel? Hol költsem el? Huszonnégy óras szolgálat az enyém, nincs időm másra.

– Akkor miért...

– A fizetség? Miattatok, emberekért. Szükségetek van rendre, szabályokra, hogy határt szabjanak a szabadságnak. Csak így tudtok létezni. Nem viszlek át!

– Azt mondtad, nincstelen koldusként is átvittél...

– Akkor a szívedben hordoztad az aranyad, még ha te magad nem is tudtál róla. Maradnod kell, dolgozod van.

– De miért vagyok most mégis itt?

– Hogy emlékezz. Mert elfelejtetted tisztelni az életet, megbecsülni azt, amid van. Indulnunk kell!

* * *

Mintha mély kútból emelkedne lassan a felszínre...

A kút szájában tündöklő korong a sötétség közepén egyre nagyobb lett, míg nem teljesen elvakította a Nap fénye. Ezzel együtt a zajok, a strand megszokott zsvivaja is fölerősödött.

Apró kezeccskék döngették a mellkasát:

– Apaaa! Ébredj már fel! Ne aludj! Mikor megyünk fagyizni? Megígérted. Vagy legalább add ide a hat eurót, és anya hoz mindhármunknak.

A férfi hunyorogva szemlélte öt éves szőke kislányát, aki a napozóágya mellett térdelt, és be nem állt a szája, majd mosolyogva átölelte. Ekkor pillantotta meg a felesége aggalmas arcát. Mosolya szertefoszlott.

– Jól vagy? – kérdezte a nő. – Nagyon elsápadtál alvás közben...

Fuvallat

Egy boldogabb világ...

Óvatosan belekortyoltam a teába és élveztem, ahogy az édes, citromos íz szétárad a számban.

„Déja vu...”

Régebben imádtam, de ma már csak ritkán jutok hozzá... Hiánycikk lett, mint oly sok minden mostanság. Fájdalmas sóhajjal engedtem el az emlékeket...

- Finom... - fáradt mosolyt küldtem a lány felé. Közönyös arckifejezése láttán rádöbentem arra, hogy nem lehettem túl meggyőző, ezért sietve hozzátettem:

- Tényleg finom... Köszönöm!

- Milyen volt a te világod?

Meglepett a kérdése, de nagyon örültem neki. Gondolatban elmosolyodtam...

- Tudod, akkoriban még másmilyen életet éltünk és... másképpen is gondolkodtunk, mint manapság. Természetesnek vettünk olyan dolgokat, amikről ma már csak álmodozunk. Ott volt például az enniváló... Nem igazán becsültük meg és gyakran megesett az, hogy a maradékot a szemébe dobtuk!

- De... csak az idioták csinálták ezt, nem igaz? Úgy értem... csak egy bolond dobja ki a kaját!

- Nem egészen... Régen az emberek rengeteg fölösleges dolgot összevásároltak, csak úgy megszokásból. Amire pedig már nem volt szükségük, attól egy szemrebbenés nélkül megszábadultak.

- Miért nem tartalékoztak a nehéz időkre?

- Akkoriban senki nem gondolta azt, hogy lesznek majd nehéz idők...

- Biztosan megvolt mindenetek... Boldogok lehettetek!

- Abban a világban nem tartották sokra az érzelmeket...

Igen, rengeteg értéktelen dolgot birtokoltunk, de azt hiszem, hogy valójában... nem volt semmink! - egy pillanatra el-töprengtem azon, hogy mit adhatnék neki cserébe a teáért, azután eszembe jutott. - Várj csak, van itt neked valami! - mondtam tűnődve és egy piros almát halásztam elő a zsebemből. - Jól néz ki, nem igaz?

- Megfogantak az oltványok? - a lány szemei elkerekedtek a meglepetéstől. - De... hogyan?

- Földanya lassan megtisztult... - suttogtam mosolyogva és a kezébe nyomtam a friss, érett gyümölcsöt. - Hidd el, ez a világ sokkal boldogabb!

bel corma

Szolga

„Indulj! Tedd a dolgod!”

Hallottam az Úr hívását, s a zsigereim összerándultak, ahogy még a gondolatok megszületése előtt felpattanva, feszülten vártam a további utasításokat.

A parancsnak ellenszegülni nem tudnék, és nem is akarok, hisz Tőle származik. Az Úrtól, ki segít a bajban, megbünteti az érdemteleneket és jutalmazza a helyes cselekedeteket. Emlékszem, hogy születésem után édesanyám is arra nevelt, Őt szeretni és tisztelni kell. Az Ő igéi szerint kell élni, és mindent el kell követni, hogy elnyerjük a kegyét. Eleinte nem igazán hittem anyámnak, de néhány tanítás ellen való cselekedetemért elnyertem büntetésemet. Így hamar megtanultam, hogy milyen végtelen az Ő haragja. Azt is megtanultam persze, hogy ha a helyes úton járok, úgy a szeretete éppoly melengető, mint amilyen szörnyűséges a dühe. Jósága meleg simogatásként áradt szét bennem, s hangja, mint a balsamos méz folyta körül a szeretetért remegő lelkemet.

„Tereld a tévelygőket a helyes útra!” - kapom meg végre az utasítást, azzal megpördülök és teljes erőmből rohanni kezdek. A birodalom másik végéig eljutni még nekem is komoly feladat, de az Úr iránti imádatom teljesen átjárja lényemet. Így, mintha szárnyaim nőttek volna, száguldok a célom felé. Körülöttem összemósódnak a tárgyak körvonalai. Még szerencse, hogy jól ismerem a birodalom minden kis szegletét, mert így rutinból kerülöm el az utamba kerülő akadályokat.

Egyszer csak megpillantom őket. A tévelygőket, kik letértek a helyes útról. Ezzel kihívták maguk ellen a sorsot, ami lehet, hogy kegyes lenne hozzájuk, de én nem leszek. Szembeszegültek az egyetlen igaz Úr akaratával, és nem átallottak letérni a fény útjáról, s most a sötétben tévelyegnek. Azért jöttem, hogy megbüntessem őket. Persze nem szabad annyira, mint amennyire valóban megérdemelnék, hisz ezek a megátalkodottak bőségesen rászolgáltak a halálra. Ő mégsem engedi, hogy azt tegyem, amit helyesnek gondolok, hisz végtelen az Ő kegye. Csak annyit tehetek, hogy minden megvetésemet és dühömet az arcukba köpöm, és a legvadabb képemet mutatva kényszerítem őket a jó irányba.

Látom rajtuk, érzik a rájuk tapadt mocskok súlyát, s bűnbánóan lehajtott fejjel, megszegyenülten, a félelemtől reszketve indulnak a helyes irányba. Ahogy fejükre olvasom aljasságuk émelyítő gonoszságát, végigmérem mindegyiket. Ostoba csürhe. Annyi eszük azért van, hogy szót fogadjanak. Azonban, ahogy jobban figyelem őket, észreveszek néhány cinkos összepillantást. A hálátlan kis csapat legnagyobb, és magát tán még erősenek is gondoló tagja az, ki egyre többször pillantgat a tilos felé. Látom rajta, hogy az eddigi bűnbánat csak komédia volt.

Ez a mocskok magasról ejt az Ő akaratára, s ettől teljesen megvadulok. Minden ízemben remegek a bennem fortyogó dühtől, de mégsem torlom meg a kihágást. Végül ez a kis hitetlen rohadék szembefordul velem. Kijelenti, hogy ő nem hajlandó továbbbenni, mert nem érdekli az Ő akarata, aki szerint csak kihasznál valamennyiünket, és nagy ívben ejt a sorsunk végső alakulására. Az Ő birodalmába vezető ösvény végén nem vár ránk semmilyen felfoghatatlan jutalom. Nem átkodott azt állítani, hogy nem vár ránk más, mint a SEMMI.

Ekkora hazugság és káromlás hallatán nem tudom tovább türtöztetni magam. Nekiugrok és ott marok belé, ahol csak érem. Ilyet nem állíthat senki büntetlenül. Legalábbis előttem nem.

Vére messzire fröccsen. Hangja a fájdalomtól égi magasságokba emelkedik, miközben őrjöngve töltöm ki rajta a dühömet.

- Mit művelsz, Bütyök?! - üvölti Gáspár, amint észreveszi, hogy a terelőkutya nekiugrott Marcinak, a kosznak. - A kurva anyádat, te büdös kutya! Megölnöd azt a szerencsétlen birkát! Engeded el rögtön!!!

Azzal Gáspár felkap egy karót, és azzal szalad, hogy megakadályozza a tragédiát. Jó hatvan métert kell szaladnia. Át az udvaron, egészen a kert végéig, ahol a kerítésen egy lyuk tátong. Mire odaér, a birkának vége. Kuttyája, egy középnyagtestű keverék, véres pofával néz fel rá, s szemében végtelen szeretet fénylik. Amint megérzi gazdája dühét, fejét lehajtva szégyenli el magát, s nem mozdul akkor sem, amikor lesújt rá a karó. Csak fájdalmasan felsír, és vonyít még egy darabig, miközben a farúd egymás után könyörtelenül lesújt.

Egy idő után már nem érzi a fájdalmat, csak tompa lökéseket a hátán, a fején, s a kifolyt vérenek émelyítően édes illatát.

Placebo

Hetedik emelet. Második szoba.

Amikor magához tért, két mentős betolta a kétszárnyú üvegajtón át az előtérbe. Hanyatt feküdt a hordágyon és hunyorogva próbált körülnézni. A kopott, kék egyenruhás férfi, aki a fejénél állt, hosszú csimbókos haját a füle mögé tűrte, és zsíros, ápolatlan szakállát vakargatva nézett a hordágy mellé lépő fehér köpenyes alakra.

- Meghoztuk. Tizenennyolc éves. A neve Ronny Dolens - majd átnyújtott egy dossziét az orvosnak látszó férfinak.

A fehér köpeny mellzsebére csíptetett laminált kártyán egyetlen név: Samael.

Ronny nyaka iszonyúan lüktetett, csigolyái ropogva tiltakoztak, ahogy elfordította fejét és körbenézett. A lábánál ácsorgó másik mentős kopasz feje búbján megcsillant a pislákoló neonlámpák hideg fénye. Hosszú, sárgás körmű kezeit a szája elé téve unottan ásított.

A tágas helyiség piszkos-zöld falairól foltokban pergett a vakolat. Mindenfelé koszos, sáros lábnyomok a padlón. Oldalt hosszú pult irathalmokkal telepakolva. A kórházakra jellemző fertőtlenítőszag helyett vizelet, ürülék és a rothadás büze töltötte be a levegőt.

Ezek szerint nem sikerült... Ronny érezte a szájában a tömény alkohol ízét, de részegsége nyomtalanul eltűnt. Nyelt egyet, torka fájdalmasan összerándult, és erőlködve reszelős hangon megszólalt:

- Kérem.. Hol vagyok?

A Samael nevű köpenyes férfi válasz helyet ránézett apró kerek keretes szemüvege mögül. Komoly arccal bámult rá, aztán a kezében tartott dossziéba firkált valamit. Kicsi kavicszürke szeméit pontokká zsugorították a lencsék. Zsebre rakta elegáns tollát, és vigyorogva lenézett Ronnyra. Szuvas, csonka fogait végignyalta lepedékes nyelvével, azután hátrafordult és odaszólt valakinek:

- Viheti. Hetedik emelet, kettes szoba.

Ronny megpróbált felülni, de kezei és lábait szorosan odaszíjazták a hordágyhoz. A mentősök és Samael eltűntek a látótéréből. Egy zöld ruhás, fekete bőrű ápoló magasodott fölé. Pecsétes ingjének mellrészén hímzett név: Azazel. Fekete volt ugyan, arcvonásai mégis fehér emberre vallottak. A dossziét ráarkta Ronny mellkasára. Irdatlanul széles vállain megfeszültek az izmok egyenruhája alatt, és tolni kezdte a hordágyat. Nyikorgó kerekkel, a padlón heverő törmeléken dőcögve haladtak a lift felé. Amikor odaértek, Azazel megnyomta a hívógombot. Amíg várakoztak, egy cigarettát vett az ajkai közé.

- Van tüzed, öcsi? - kérdezte nevetve Ronnyt, majd megszívta a szálát, amitől az magától meggyulladt.

A liftajtó csengetve kitarult. Azazel betolta a hordágyat, és megnyomta a hetedik emelet gombját. Lány, klasszikus zene szűrődött ki a fülke plafonján lévő hangszóróból. A fekete férfi pőfékelve dúdolgatta a dallamot.

- Miért vagyok lekötve? Engedjen el! - mondta Ronny megrángatva a vastag párnázott bőrszíjakat.

- Az itten senkit sem érdekel, hogy te mit akarsz - válaszolta Azazel, és a füstöt Ronny arcába fújva elmosolyodott. Még a fogai is feketék voltak. A szeme fehérje hiányzott, mintha a pupillái teljesen kitágultak volna. Sötét üregek a sötét arcbán.

Végül megérkeztek. A lift nagyot zökkenve megállt, és újabb csöngés kíséretében kinyílt az ajtaja. Azazel végigtolta Ronnyt a hosszú folyosón, a végén álló három ajtóig. A középső repedezett zöld festésén vörössel felmázolt kettes szám.

Már várták őket.

A kinyíló ajtóban álló, magas, tekintélyt parancsoló férfi rosszállóan Azazelre pillantott élenksárga hüllőszemeivel, aki meghajolva a felsőbb akarat előtt, restelkedve a földre dobta a csikket és eltaposta. Meghunyáskodva betolta a hordágyat a kettes szobába, és gyorsan visszaindult a lift felé, kifelé menet becsukva maga után az ajtót.

Kívülről nem is látszott, mennyire hatalmas a szoba. Csarnoknak is beillett. Végtelen hosszúságú falain fém szekrényajtók ezrei sorakoztak. A levegő olyan hideg volt, hogy Ronny látta gomolygó leheletét.

A magas férfi nyugodtan megvárta, amíg Ronny körülnéz a helyiségben. Rajtuk kívül a teremben még egy vörös haját feltűzve viselő gyönyörű ápolónő álldogált acél tálccával a kezében. Lángoló piros szeme egyszerre volt csábító és rémisztő. Keblein feszülő ruháján arany névtábla: Lilith.

- Isten hozott az új otthonodban, Ronny! - mondta a férfi. Hőfőhérről öltönye vakított. Világosszőke haja pedánsan hátrafésülve. Márvány arcbőrén halványkék erek hálózata. - A nevem Baliál, vagy Belzebub, vagy Lucifer. Ahogy neked jobban tetszik. Az én vendégszeretemet fogod élvezni hosszú ideig.

- Mégis sikerült? - kérdezte Ronny, és a beszédétől megint a torkába nyilallt a fájdalom.

- Igen. De sajnos életed legrosszabb döntése volt - válaszolta a fényhozó.

- Szenvedtem. Elhagyott a barátnóm. Magamra maradtam - mentegetőzött Ronny.

- Azt hiszed, tudod mi az igazi szenvedés? Megmutatom - mondta a férfi, és magához intette az ápolónőt.

A tálcán heverő injekciós fecskendőt a kezébe vette, és kinyomott egy cseppet a tű végén az áttetsző folyadékából. Ronny karja megfeszült, ahogy a tű a vénájába hatolt.

Hatott a szer. Nem önmaga volt többé.

Anyja szemén keresztül látta a világot. A szobája előtt állt. Hallotta a bentről szóló hangos zenét. Többszöri kopogás után érezte a szülői aggodalmat. Benyitott. Érezte a sokkot, ami a látványtól érte.

Látta magát, Ronnyt a csillárra akasztva. Látta, himbálózó lábai alatt a felborult széket. Az asztalon a búcsúlevelet, mellette a félig kiürült piás üveget.

Érezte a fájdalmat. A mindent betöltő iszonyú, őrjítő veszteséget... Elviselhetetlen volt. Ez volt az igazi szenvedés...

- A büntetésed kezdetét veszi. Ez az érzés a fizetség tetteért - mondta a pokol ura, de ezt már Ronny nem hallotta.

Lilith kinyitotta az egyik ajtót a falban és betolta a hordágyat. Ronny könnyei azonnal az arcára fagytak a hidegben. Egyedül maradt a belülről emésztő szenvedéssel. Az idők végezetéig.

barley rover

Álomhullámok

Deddy fáklyájának fénye kísérteties árnyékokat rajzolt a hatalmas kövekkel kirakott alagút falaira. A hosszú futástól oldalát a légszomj görcse szorította, fülében hallotta szíve dobbanását, halántékában érezte az ereiben áradó vér lüktetését, és elméje legmélyebb zugaiban fénysebességgel száguldó gondolatok keresték a kiutat. Tolta, hajtotta maga előtt Rheiát. A holt fáradt lány, botladozó léptekkel futott tovább, ahogy csak bírt. Hátuk mögül egyre közelebb hallották üldözőik zaját, előttük pedig az alagút sötétje nyelte el fáklyájuk fényét. Néhol vajatok nyíltak, melyeknek néhány méter után vége szakadt. Szempárok villantak és kezek intettek feléjük hívogatóan, de tudták, hogy az lenne a vég.

Az út jobbra fordult és emelkedni kezdett. Deddy egy pillanatra megállt. Rheia ijedt arccal nézett vissza, de ő határozottan továbbot intett. Az alagút mélyén lövések dörentek, robbanások léghullámai süvítettek, jajgatás és hörgés volt a válasz. Rémülten rohantak tovább. Néhány lépés után éles csattanás hallatszott. A férfi teste felemelkedett, nekivágódott a falnak, majd a hátára zuhant és elvesztette eszméletét. Amikor magához tért, Rheia pofozta kétségbeesetten. Szédelegve megpróbált felállni, de jobb lábában iszonyú fájdalmat érzett. Odatartotta a fáklyát és a látványtól elborzadt. Lábfejének harmada hiányzott, és a megégett csizma maradványaiából elüszkösödött csontdarabok álltak ki, a sebből csordogáló vért pedig elnyelték az út köveinek réseit.

Letépte ingének bal ujját, hosszában kettéhasította és két végét összecsomózta. A síkkal szorosan átkötötte térde felett a combját, néhány pillanatig erőt gyűjtött, majd a zokogó lányba kapaszkodva felállt. Bicegve, sántítva vánszorgott tovább. Az alagút egyenesbe fordult és tágas terembe ért. Kupola alakú több embermagasságú helység volt, melynek közepén háromméternyi átmérőjű, csípőmagasságú, kerek kőkútáva állt, de út nem nyílt semerre. Odavonszolta magát, egyik kezével megtámaszkodott, és magához intette a lányt, aki keservesen zokogva kapaszkodott belé. Deddy átölelte, és behunyta szemeit. Szerette volna álomnak hinni e kegyetlen világot, felébredni egy másik, szebb, boldogabb és békésebb valóságban.

A mennyezetre pillantott, ahol egy halványzöld fénypont jelent meg és a falakon körré tágulva alig látható sávként lekúszott egészen a padlóig, majd a kőkávéig zsugorodott és eltűnt a kút mélyében. Aztán ugyanott megint megjelent, és megismételte iménti mozgását. Az alagút nyílásában egy alak bukkant fel, aztán még egy és még egy, mígnem a terem teljeseen megtelt fegyveresekkel.

Roxon, üldözőik tagbaszakadt, kigyúrt vezetője lépett elő és karjának egyetlen határozott mozdulatával csendet intett. Lassan, kimért mozdulatokkal a kőkávénak támaszkodó, halálosan fáradt párhoz ballagott. Kegyetlen grimaszt vágva Deddy csonka lábfejére taposott, és hirtelen mozdulattal a halántékához szorította szokatlan formájú kézfegyverét. Torz vigyor ült arcára, miközben a fegyver csövét a homlokához csúsztatta és eszelősen, hörgőve egészen közel hajolt hozzá. Aztán lassan Rheia felé fordult. A lány felemelte fejét és keményen állta üldözőjük rászégeződő tekintetét, majd váratlanul az arcába köpött. Roxon fél kézzel torkon ragadta és mege-melte annyira, hogy lába uja éppen csak érje a földet. Néhány pillanatig tartotta, aztán visszaengedte. Keze lecsúszott a lány vállára, majd eleresztette, hátrébb lépett és kabátja ujjával megtörölte arcát.

Deddy agyában villámok cikáztak, furcsa borzongás járta át testét és összes szőrszála felállt. Minden mozdulatával, minden gondolatával engedelmesen követett egy ki tudja, honnan érkező, féltő, de határozott parancsot, pedig lelke mélyén mérhetetlen düh tombolt. Látta a Roxon márkában vergődő lányt, de képtelen volt tenni bármit is. Rheia köhögve markolta fájó torkát, és könnyes szemekkel nézett Deddyre. Hirtelen csend támadt. A falakon kúszo fénysáv mozgása felgyorsult, sárga színűvé vált és bevilágította a termet. Mély hangú, halk zúgás hallatszott, és a fény lassan narancsszínűre vált, futása pedig tovább gyorsult.

Többen ordítani kezdtek és félelmükben hanyatt-homlok menekültek arra, amerről jöttek. A fénykörök mozgása folyamatosra vált, színük izzó vörösbe váltott, a zúgás felerősödött és ózon illata töltötte be a teret. Deddy bepillantott a kútba. Az alját ugyan nem látta, de a mélyben szavak vibráltak vörösen, „EMERGENCY SYSTEM 4”. Fogalma sem volt arról, hogy mi ez, de érezte, hogy az események már nem szabad akaratából történnek.

Roxon ismét Rheiához lépett és keze ütésre lendült. A termet ekkor vakítóan ragyogó bíborszínű fény töltötte be. Deddy villámgyors mozdulattal mellbe taszította a lányt, akinek teste megemelkedett, átbillent a káván és eltűnt a kútban. A férfi kissé előre hajolt, ép lábával megtámaszkodott, majd elrugaszkodott és háttal utána vetette magát. Látta Roxon döbbsétek tekintetét, hallotta őrjöngő üvöltését, aztán a sötétség elnyelte a kút egyre távolodó, gyorsan zsugorodó nyílásával. Látta a mellette elsuhanó halványlilán derengő fényfoltokat, érezte amint zuhanása felgyorsul, és teste súlytalanul válik. Még hallotta Rheia sikolyát, és kétségbeesetten kereste a választ tettére, de tudata lassan eltompult. Elméjében emlékképek törtek elő, némelyek élesen felvillantak, csillagködök vibráló morzsái bo-rították be a körülötte tátongó mélységet, majd lassan kihunytak. Utolsó gondolata, amelyet a halálból még kierőszakolt:

- Uram! Kérlek! Adj elég időt neki...

Fogalma sem volt, hogy mennyi idő telhetett el. Érezte, amint a nap sugarai melegítik hátát, arcát pedig kellemesen hűvös szellő simogatta. Kinyitotta szemeit és a megdöbbenéstől a lélegzete is elállt. Szédítő magasságban ég és föld között suhant. Mélyen alatta bárány felhők csapatai kúsztak, s a lent elterülő táj az élet minden színében pompázott. Jobbra tőle hatalmas fák dús lombkoronáinak zöldjével borított hegyoldal emelkedett, melyet egy helyen, a magasságának felénél, enyhén emelkedő, változó árnyalatú barnás sávjaival, egy meredek szakadék bontott meg. A másik oldalon is hegygerinc húzódott, s a csúcsa felé egyre ritkább növényzetből, kopár sziklák virítottak a napsütésben. Alatta, a két hegy között széles folyó iszapszínű vize hömpölygött méltóságteljesen, a távolban enyhe ívben jobbra fordult és eltűnt az erdők buja zöldjében.

Rémülete tovább fokozódott, amint észrevette, hogy nem érzi tagjait. Csak lassan jutott el tudatáig a felismerés, és időre volt szüksége, hogy megértse, miért. Test nélkül repült a számára iszonyatos magasságban. Félelme eloszlott, amikor rádöbbsent a pillanat valóságára. Ha nincs teste, akkor ugyan mi zuhanhat le? Kíváncsian nézett a folyóra, és akarta, hogy felette repüljön. Lassan, majd egyre gyorsulva süllyedni kezdett, mígnem a lombkorona magasságában a

part fölé ért, és így siklott tovább. Fák emelkedtek a víz fölé és ágaik megmártóztak a hűvös, fodrozódó hullámokban. A napfénytől csillogó nedves fővenyen partra sodort rothadó hordalékok heverték, és a levegőt az iszap szaga töltötte be.

Próbálgatva létének újonnan felfedezett formáját, lassan feljebb és feljebb emelkedett, míg nem együtt úszott a tájra árnyak foltjait rajzoló felhőfoszlányokkal. Végtelen szabadság és a teljes biztonság öröme járta át, amikor valahonnan a múlt mérhetetlen távolából egy sikoly hangja kúszott tudatáig, majd elhalt, s csak a szél suhogott körülötte. Megmagyarázhatatlan szomorúság kerítette hatalmába. Egy másfajta lét, egy másik világ emlékeinek köde derengett fel benne, de mielőtt képpé, érzéssé formálódhatott volna, furcsa kábulat tompította el fájdalmát. Akarata ellenére hirtelen emelkedni kezdett, mozgása gyorsult, szívárványszíneiben kavargó fény ölelte át és elvesztette eszméletét.

Amikor magához tért, már más tájak felett repült. Pára foltok emelkedtek a frissen ázott erdők fölé, és a lankássá szelídült hegycsúcsok völgyeiben az élet ritmusa lüktetett. A rozsdaszínű tetők alatt emeletes kőházak építési állványai meredtek, és jókora téglarakások halmazai között emberek mozogtak. A főutcába csatlakozó földes út keréknyomainak víztócsáiban a napfény csillogott, a közeli gyümölcsös terebélyes fái alatt pedig az elmúlt zivatar által levert szilvák kék szőnyege hevert. Egy öreg, fehérre meszelt parasztház fűvel ritkán benőtt udvarának sarából tyúkok kapkodták fel a víz által kimosott gilisztákat.

Mozgása lassult és süllyedni kezdett. Egy bozótossal sűrűn borított domboldal alján álló, terméskövekből épített, földszintes épület negyedik ablaka felé repült, melyet kívülről átláthatatlan fehér függöny fedett. Az üveg élesen villant, majd bent találta magát egy körteremben. A szemközti fal ablakánál egy fehér köpenyes alak állt hátra tett kézzel, és csendben szemlélte a kinti, vad somtól bozótos oldalt. A szobában hirtelen újszülött sírása hallatszott. A fehérköpenyes megfordult, és homlokát egy kendővel megtörölve halkán, alig hallhatóan szinte suttozta.

- Hát megérkezett.

* * *

A kép megmerevedett és lassan szertefoszlott. Éjszakai sötétség vette körül. Felült, végig tapogatta az asztal lapját, mire megtalálta mobil telefonját. A kijelzőn megjelenő óra mutatója éppen csak elhagyta a hármat. Érezte, hogy patakokban folyik rajta az izzadság. Kiment a fürdőszobába és beállt a tus alá. A víz végig csorgott a haján, le a hátán és forogva, kavargva tűnt el a lefolyó nyílásában. Egy kicsit ázott még, aztán elzárta a csapot, megtörölközött és kilépett a zuhanyzóból. A tükörből egy álmoságtól kába, gyűrött arcú alak nézett néhány pillanatra farkasszemet. Lepakcsolta a villanyt és visszament a szobába. Félrehúzta a függönyt, kinyitotta az ablakot és kikönyökölt a párkányra. Kellemesen hűvös éjszakai levegő áradt be kintől. Az égen legfényesebben az Orion csillagjai ragyogtak, és a távolból villamos transzformátorok monoton zúgását sodorta a házakig a szél.

Milton Gray

KÖZÉPPONT

Az Északi Jegék és a Déli Nap között, a Keleti Lapály és a Nyugati erdők találkozásánál terül el Burgundia. Békés földművelők lakják. Emberek, bár azzal büszkélkednek, hogy a Hegyek Királyának leszármazottai. Ez persze lehetséges, de mára a Démonherceg arcvonásait elmosta az idő, és a burgundiak élete lerövidült, elméjük eltompult. Nem is érdekli őket egyéb a boron, búzán és békességen kívül. Esetleg még a birkák és a fa. Mivel pedig a földjük mindezzel bőségesen ellátja őket, semmi sem zavarja boldog és együgyű életüket.

Ezen a gazdag vidéken vezet keresztül az ősi Kelet-Nyugati Út, és ugyancsak itt folyik a hatalmas Észak-Déli Folyó. Nyugati partján az Erdők, keleti partján a Lapály. Az Út és a Folyó találkozásánál épült fel - ki tudja már, mikor - a Legelső Híd. A Híd mellett, a folyó két oldalán pedig létrejött a Város. A nagy és titokzatos Edor.

Edor kereskedőváros, itt cserél gazdát a négy égtáj minden kincse, gazdagsága, bölcsessége és tudása. Hivatalosan persze Burgundia része, noha itt állt már jóval burgundiak érkezése előtt, és itt fog állni még akkor is, amikor a környező földeken mások lesznek az urak. Mert a népek jöhetnek-mehetnek, de az árucseré, az üzlet örök.

Edorban minden kapható, amit csak el lehet képzelni, és számtalan olyan dolog is még, amiket nem. Kereskednek itt tárgyakkal, emberekkel és állatokkal, tudással és hatalommal, sőt még lelkekkel is.

Utóbbiakkal főleg a régi Démonnegyedben.

Ez ott van a város közepén. Egy köpésnyire a Nagy Úttól, a Legelső híd közelében. Nem, egyáltalán nem nagy. Három nagy utcája van, és talán ha egy tucat kicsi. És mégis... mégis itt áramlik át minden új eszme, ennek a néhány utcának a szűrőjén áthalad mindahány új gondolat, stílus, vallás és világnézet. Na és hát persze, itt állnak a kapuk. Rémkapunak nevezik őket, noha nem engednek át semmi rémeset. Jól őrzött átjárók a világok között. Három van belőlük. A legnagyobb nyilvános, itt bárki átléphet, akinek van elég bátorsága és ereje ehhez (meg persze pénze, mert a Kapuőrök bizony megkérlik az árát), és megtapasztalhatja a számtalan mennyország vagy pokol valamelyikét. A két kisebb kaput csak démonok használják. Az egyiket a szarvas, a másikat a szarvatlan fajok. Senki, rajtuk kívül, nem tudja, hova vezetnek ezek.

A három Kapu szabályos háromszöget alkot, és pontosan a háromszög közepén áll a Fa. Egy karcsú és fiatal fűz. Jó mérföldnyire van a Folyótól, de ez cseppet sem zavarja. Ágai lengnek a szélben, hosszúkás levelei ezüstösek tavasszal és aranylóak ősszel. Minden ősszel... úgy mondják, már a Világ kezdete óta.

Ez a fa őrzi a negyedik Kaput. A legerősebbet, a Zártat.

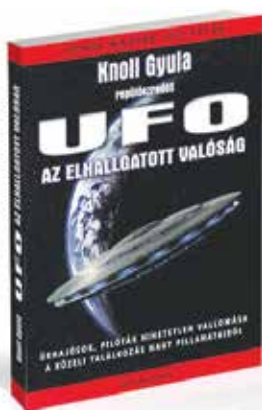
A legenda szerint a két nép két fia, egy démon és egy ember, kell ahhoz, hogy kinyíljon. És, ha ez megtörténik, akkor vége lesz a világnak.

Vagy beköszönt végre...

A Béke.

Kévirág

Knoll Gyula: UFO - Az elhallgatott valóság

A kötet hiánypótló vállalkozás, mert a nemzetközi esetek mellett ismertet magyarországi incidenseket is, mégpedig olyan időszakból, mely nem csak a globális katonapolitikai szemszögből, de szükségszerűen az ufó-ügyben is forró volt. A hidegháború mélyén különös események borzolták az amúgy is zaklatott kedélyeket.

Miután szükségszerűen megadja az alaphangulatot ismert és kevésbé ismert esetek leírásával, a számomra legizgalmasabb rész következik: a magyar esetek.

A kedvencem következzen kivonatolva.

A színhely: Taszár légibázis, az idő: 1953, az elbeszélő: Horváth László korabeli szemtanú.

A szemtanú a telefonközpontot szerelte többedmagával. Nyár volt, és az egyik napon, a déli órákban egy fura, léggömb-szerű valami jelent meg a reptér felett viszonylag alacsonyan, a kifutópálya és a laktanya között. A szerkezet semmilyen hangot sem adott, némán repült, és legalább 20 méter hosszú volt, az alján egy kiemelkedő résszel. Ekkor megbolydult a bázis. A hírközpontba ment az elbeszélő a kollégájával, és ott figyelte, mi történik. A reptér parancsnoka egy MIG-gel felszállt, hogy megnézzék, mi a szállósó tárgy, ők meg az udvarra siettek vissza, hogy lássák. Jól látták, hogy amikor a vadászgép a tárgy nyomába eredt, az hirtelen irányt változtatott, és nagy sebességgel emelkedni kezdett. A repülő még éppen beérte, és spirálisan körözve körülötte követte. Nem irigyelték a pilótát, mert ez nem a könnyű és kényelmes manőverek közé tartozott. Az ufó végül is meglépett, a vadász meg visszatért. Aznap éjjel az egész ország felett riadó volt, óránként dübörögtek el a gépek a bázis felett. Úgy tudja azután, hogy Taszár légteréből eltűnt a tárgy, a Kecskeméti állomásozó szovjet alakulat lelőtte a szerkezetet...

Ezután állítólag a felszedték a roncsot, és villámgyorsan elszállították a Szovjetunióba.

Ha belegondolunk, ez tipikus katonai beszámoló, tipikus végkifejlettel. Mindenkinek, akit foglalkoztatott már ufó-ügy, ismerős a folyamat. Csak annyi a különbség, hogy ez nem Amerikában, vagy mondjuk valami egzotikus helyszínen történt, mondjuk Brazíliában, hanem itt, azon a helyen, amit később a NATO használt légibázisnak. Íme egy hiteles magyar eset, ami bizonyosan nem legenda...

Ilyenkor mindig eszembe jut Kuczka Péter hozzáállása. A Galaktika című sci-fi antológia két számát is a „legendák”-nak szentelte, nyilvánvalóan népszerűvelő célzattal. Esetemben bizonyosan mellélőtt, mert ez a két Galaktika, a 22-es és a 23-as ismertetett meg a témával, és oltozott be vele. Addig nem is hallottam ilyesmiről. Most következzen egy rövid idézet Kuczkatól, aki saját bevallása szerint nem hitt a földönkívüli életben, a 23-as Galaktikából, a „legendagyártók” c. írásából:

„Dino Compagni krónikájában például a 107. oldalon a következőt találjuk:

„Este csodás jel, egy vérvörös kereszt tűnt fel az égen a priorok palotája fölött. Másfél arasznál szélesebb csík volt, egyik ága 20 ölnyinek látszott, a keresztbe fekvő kissé kisebb, s annyi ideig tartott,

amíg egy ló a köröndöt kétszer körülfutja. Amiből a nép mely látta, s én magam, ki szintén láttam, világosan megértettük, hogy Isten nagyon fel van indulva városunk ellen...”

Megvan a szöveg, most már könnyű a dolgunk. Társaságban „véletlenül” a repülő csészéaljakra tereljük a vitát (mert persze a szocializmusban, ha társaság van, vita is). Aztán a megfelelő időpontban előhozakodunk a krónika szövegével. Elmondjuk, s hozzátesszük, hogy íme a bizonyíték, már a középkorban is megjelentek földünk légterében a repülő csészéaljak, csak a tudatlan és babonás középkor isteni jelnek tekintette őket. De mi, tudományos világnézetünkkel igazi magyarázatot adunk a rejtélyes jelenségre... a várható hatás megéri a fáradságot. A férfiak irigyen, a nők sóvárogva pillantanak ránk.”

Arra azért kíváncsi lennék, olvasott-e valamelyik ufóval találkozott magyar vadászpilóta ufós Galaktikát, s mi lehetett a véleménye... hmmm, azt hiszem ez a vélemény, amit bizonyosan megtartott magának, borítékolható.

A kaposvarhirdo.hu honlapról, ahol a szerzővel készítették interjút:

„- Vadászpilótaként találkozott személyesen is repülő csészéaljakkal?

- Vannak találkozások. Többet le is lőttek innen is meg onnan is. Két F-16-ost benyel például egy szivar alakú repülőcsészéalj. Egy biztos, ha mi nem bántjuk őket, ők nem bántanak bennünket. Az embereknek nem a repülőcsészéaljaktól, meg a bolygóközi emberektől kell félni, hanem a Földön lévő összepaktáltaktól. Mert itt vannak a Földön is. Van többfajta UFO: a kis szürke, a nagy szürke, a sárkány, a gyík ufók és a syriusiak. Egyik pillanatról a másikra átváltoznak, és óriási tudásuk van. Az emberi agy kapacitása 5-8 százalék, az ufóké 85-90 százalék. Azért tudnak ők a nullától 75 ezer kilométeres sebességig közlekedni egyik bolygóról a másikra. Amikor én találkoztam 1959. július 21-én éjjel, azt hittem először, repülőgép. Aztán amikor bevilágította a kabinomat, nappali fény volt, és amikor elindult Ausztria felé, azt hittem, valami csodálatos ellenséges gép. Jelenttem az esetet a földi központnak, azt mondta a repülésvezető, hogy menjek utána. Én is legalább 1000 kilométeres sebességgel haladtam, majdnem befogtam a lokátoromba, de mintha puskából lőtték volna ki, úgy otthagytott engem. A fény mindig kisebb lett, én pedig lemerevedtem. Mondtam, hogy a cél eltűnt, és megyek leszállni.”

„A szerző repülőezredes, 1930. október 13-án született Balsán. Rakamazon járt iskolába, Kaposváron érettségizett. 1949-től katona, és 1950-től repült motoros gépeken, 1952. május 18-án avatták repülőtestvérré. 1952. júniusától repülte a MiG-15, majd a MiG-17PF elfogó vadászgépeket. Később az első hangsebességet elérő gépre, a MiG-19PM típusra kapott átképzést, így hazánkban elsőként repülhetett a hangsebesség felett, és mint helyettes repülőtér-parancsnok, a MiG-21 típuson a hangsebesség kétszeresével. Saját hibáján kívül tíz légibalesetet, kényszerleszállást és lezuhanást élt túl, és a mai napig ő az egyetlen magyar vadászpilóta, aki számos fórumon nyíltan is vállalta több mint 50 évvel ezelőtti UFO-találkozását.”

Források:

www.iskolateve.hu/ufo-az-elhallgatott-valosag.html

www.kaposvarhirdo.hu/szines/knoll-gyula-nem-kell-felnunk-az-ufoktol

Knoll Gyula: UFO - Az elhallgatott valóság Galaktika 23

HomoErgaster

Maradványok

Végtelen utakon vándorol,
Igazságot szül, láthatod.
A mélyből ereszt egy sugarat,
Visszatér az érzés, ha meghaltam.
A kártevés, a mindentelen úr,
Vájthatod a lyukat, nincs járható út.
Keményen, mint a barbárok,
Ha valaki hőse vagyok, magamhoz láncolok.

Vérrel, lélekkel visszahozom
Maradványaimat.
Fájdalmad ellen testem eldobom,
Beléd kell, hogy szálljak.

Összefogás és kapzsiságvágy,
Mikor fogad jól az ágy?
Bekeverem, megiszom a gyógylöttyöt,
Nem számít, hogy a gyógyszer ötlött.
Inkább iszom mérget, mint mást,
Ha befejezik majd az álmodást,
Megjön végre az ihlet,
S már nincsen hangja a kivégzésnek!

Vérrel, lélekkel visszahozom
Maradványaimat.
Fájdalmad ellen testem eldobom,
Beléd kell, hogy szálljak.

atesz990

Fel a fejfel!

Ne sírj, nem kell,
Ne mondd, hogy nem érdekel!
Tudom, fáj, mit tehetsz?
Ne kérdezd, válaszra úgysem lelsz.

Tudom, lelked darabokra tört,
S összeragasztani nehéz, mi egyszer eltört.
Legyél vidám, s mosolyogjál,
Felejtse el, mi éget, mi fáj!

Ne mondd, hogy vége,
Ne mondd, hogy nincs értelme!
Ne vess, légy újra vidám,
Felejtse el lelked tomboló viharát!

"Miért pont én?", talán kérded,
Élted titkát magad sem érted.
Az élet nehéz, nem tagadom,
De küzdök, s fel sosem adom...

Légy hát ismét boldog,
Folytasd vidáman utad most!
Megéri, bátran hidd el,
Csak kérlek, fel a fejfel!

Nibotusz

Ábrándokon túl

Lehet, hogy a mennyharmatok
Csupán csak esőcseppek,
Lehet, a szív felbuzgó könnyei
Csupán forró, sós nedvek.

Lehet, az alkony rózsabimbóit
Csak egy törvény festi bíborra,
Nem Ámor-sebezte arcok
Váltak át pirosra.

Lehet, hogy az est koszorúja
Csupán hasznos a Földnek,
Nem a vágyakért ragyog itt...
Hogy árva lelkek örüljenek.

Lehet, hogy az éj milliom ékszere
Csupán csak hamu és illúzió,
Lehet, a csillagok porból lettek,
S hangjuk nem a szívből bűgő.

Lehet, hogy a tavaszi harmat
Nem a hajnalsugár szörpjét issza,
Rideg, egyszerű lecsapódás
Csupán a titok nyitja.

Lehet, hogy télen nem is
Angyali lelkek hullnak a földre,
Csak sűrű víz, mely tavasszal
Elovad untató zöldre.

Lehet, hogy a fellegek
Nem tengerhab égi másai,
Párák ők csupán, mire sem ülni
Nem lehet, sem pedig szállani.

Lehet, hogy az arany falevelek
Színorgiába csak azért csapnak,
Mert ez a lét szokott rendje -
S nem fönről hulló pávatollak.

Lehet, hogy a szép lélek
Leírható hideg képletként,
Nem égi világok képmása...
S nem titkröz vissza fényt.

Lehet, hogy az álom nem több,
Mint agytekervények szövevénye,
S nem csöndes, ódon birodalmak
Messzi, varázsfüzérű fénye.

Lehet, hogy a legszebb tekintetre
Kevés száz s ezer költemény,
Lehet, a legszebb érzés csupán
Csalóka, halk remény.

Lehet, hogy az ábrándok
Adják a legtöbb szép percet,
Ám egy e világi mosolytól
A lélek örökké megreveg.

Csillangó

Éjszakai égbolt

Hollószárnyait ha kitarja az este,
Vörös vért sír, s kialszik a nap.
Haláltusáját míg bámulom merengve,
Remélem, vad tüze újra lángra kap.

Az éjszaka a csillagokkal táncol,
S még élvezi, hogy soká tart a bál.
Csak félve pillant szén-szeme sarkából
Kelet felé, hol a Hajnal háza áll.

A telihold is megjelenik végül,
Félretolván néhány felleget.
Bár tudja jól, az ő ideje véges,
Titkon áhít sötét éveket.

Folyóparti dús fűben heverve
Révülöm e ezüst szín csodát,
S e sok szépség a víz-dallal vegyülve
Sötétbe simítják lelkem káoszát.

Nézd! Keleten már ocsúdik a Hajnal.
Lágy csókjától feléled a Nap.
Fénykarjával nyújtózik remegve,
S von rőt pírt a horizont alatt.

A két szerető táncolva, repülve
Tűzzel áraszt égi réteket,
S hol nemrég még a sötétség szépiült,
Most lánggal ég egy új nap kezdete.

Placebo

Bűnhődő jelen

Múlt, jelen és elmúlás
Folyton gyilkolják egymást.
Örvényként nyel el a múltad
S nem is ellenkezel..
Talán lefelé jó ha húz.

Feldúl a múlt, és kiborulsz
Jelenedbe kést döfve
Egyszerűen csak földre hullsz.
Félre löksz a mosttal együtt
Majd egyszerűen tovább lépsz.

Bűnhődik a jelen és a múlt,
A markába röhög az elmúlás
S te csak sodródsz az árral...
Mégmérgezett már ez az út.

Zhora

Mozimorzszak - filmaprólék

Trópusi Vihar / Tropic Thunder – (2008)

akció, kaland, vígjáték

Bár ez nem egy újdonsült film, én mégis idén találkoztam vele először, s minden percét nagyon élveztem. Számomra remek szórakozást nyújtott. A **Robert Downey Jr., Jack Black, Ben Stiller, Nick Nolte** és **Tom Cruise** fémjelzte akció-vígjáték egy filmes csapatról szól, akik valódi bajba kerülnek egy háborús film forgatása során.

A mozi egyik különlegessége, hogy Robert Downey Jr. egy négyrre átalakult színészt alakít, ami több érdekes helyzetet teremt. Ben Stiller egy tipikus akciómozi-hóst játszik, akit igen sok kritikával illetnek, s aki igencsak szeretne ebből a beskatulyázásból kitörni. Jack Black is hozza a formáját: egy idegbeteg drogfüggő színész szerepe jutott neki. A másik érdekesség – amire én kb. a film felénél döbbsentem rá –, hogy Tom Cruise karaktere egy elhízott, kopaszodó, szabadszajú producer. Ám mindezek ellenére, vagy talán éppen ezek miatt, a filmnek nagyon komoly mondanivalója is van, így a szórakoztatás mellett bizony el is gondolkodtat.

V/H/S – (2012)

horror

Olyan ez a film, mintha végzős egyetemisták horror témában készült, dokumentarista jellegű vizsgafilmjeit pakolták volna össze, hozzáéve egy kerettörténetet. A hazánkban ismeretlen készítőgárda persze nagyon is tudatosan rakta össze a különböző ötletekre épült filmanológiát.

A kezdő-, kerettörténet, mely a „Tape 51” címet kapta, olyan embereket mutat be, akik videóra veszik a különböző, nem igazán legális akcióikat. Őket kéri fel egy ismeretlen, hogy egy adott házból szerezzenek meg egy adott videokazettát. Persze ezt is „dokumentálják”, és természetesen a házban nem csak egy kazettát találnak, így elkezdik azokat találmorra megnézni. Így tárul a szemünk elé több amatőr felvétel, amelyekben feltűnik a vérszomjas vámpírtól kezdve (*Amateur Night*), a felbujtó feleségen keresztül (*Second Honeymoon*), az elhagyott erdei tónál garázdálkodó gyilkosokon (*Tuesday the 17th*), a magányosan élő lány lakásába látogató idegeneken át (*The Sick Thing That Happened to Emily When She Was Younger*), a Halloween partira igyekvő, ám sátánista szertartásra érkező fiatalemberekig (*10 / 31 / 98*) mindenféle szereplő. Félősöknek északára nem ajánlott. Komolyan!

Abraham Lincoln, a vámpírvadász /
Abraham Lincoln: Vampire Hunter (2012)

akció, fantasy, horror

Nem vártam kifejezetten ezt a filmet, sőt, valójában hülyeségnek tartottam a cím alapján. Aztán valahogy mégis a kezeim közé került, meg azért mégiscsak vámpíros, így végül megnéztem. Mit mondjak? Egyáltalán nem bántam meg, sőt, pozitívan csalódtam!

Remek film ez, bár a főszerepeket kevésbé ismert színészek játsszák. *Abraham Lincolnt* **Benjamin Walker**, akiről itthon szinte nem is lehet tudni. Az őt vámpírvadászá kitanító *Henry Sturges-t* **Dominic Cooper** alakítja, akit tavaly az *Amerika Kapitány*-ban *Howard Stark*-ként láthattunk. Lincoln gyermekkori barátjának, *Will Johnson*-nak szerepében **Anthony Mackie-t** láthatjuk, aki a 2011-es *Vasököl* és *Sorsügynökség* című filmek-

ben játszott. Lincoln szerelmét, későbbi feleségét, *Mary Todd Lincoln-t* az a **Mary Elizabeth Winstead** alakítja, aki pl. McClane lányként tűnt fel a *Die Hard 4.0*-ben, vagy a *Scott Pilgrim* fejét elcsavaró lány volt a *Scott Pilgrim a világ ellen* című alkotásban, illetve a 2011-es *A dolog* című film főszereplőjeként is láthattuk már. A főgonosz, *Adam* szerepében tetszelgő **Rufus Sewell** már jobban ismerhető, hiszen felejthetetlen alakítást nyújtott a *Dark City*-ben. Ami még a film

érdekessége, hogy a főgonosz egyik „emberét” alakító *Jack Barts* szerepében **Csókás Márton** láthatjuk.

A történet lényege annyi, hogy a kis Abraham fiatalkorában elveszíti édesanyját, majd alig tíz évvel később édesapját is. Anyja ráadásul rejtélyes körben veszteti életét, ám a kis Abe látta Barts-ot aznap éjjel a házukban (aki felé tartozásuk van), s úgy véli, ő a felelős a haláláért. Meg is fogadja, hogy bosszút áll, amelynek kivitelezésébe apja halála után fog bele. A bosszú azonban nem egészen úgy alakul, ahogyan azt elgondolta, hisz kiderül, hogy Barts vámpír. Így kerül Henry Sturges kezei közé, akitől igazán remek kiképzést kap, hogyan öljön vámpírt, majd több megbízást is, melyeket rendre teljesít. Mindeközben lassan épül a politikai karrierje is, hisz gyermekkori barátja oldalán lelkesen és töretlenül küzd a déli államok rabszolgatartása ellen.

Remek, igazán látványos akciójelenetek, jó történet, érthető, átérezhető motivációk jellemzik a film egészét. Ha valaki még nem látta, és kedveli a kosztümös / vámpíros történeteket, annak bátran ajánlom.

A holló / The Raven (2012)

misztikus, thriller

Hasonlóképp viszonyultam ehhez a filmhez is, mint az előzőhöz, bár talán nem annyira negatívan, hiszen mégiscsak egyik kedvenc írómról, *Edgar Allan Poe*-ről szól. Pontosabban az utolsó napjairól.

Poe-t **John Cusack** alakítja, akit számtalan remek filmben láthattunk már. *Fields* nyomozó szerepében **Luke Evans** tűnik föl, aki mostanában a *Halhatatlanok* (*Zeus*), *A három testőr* (*Aramis*) és *A titánok harca* (*Apollo*) című filmekben szerepelt. Poe szerelmét, *Emily Hamilton-t* **Alice Eve** játssza, aki pl. a *Túl jó nő a csajom*, vagy a *Men in Black - Sötét zsaruk 3. c.* filmekből lehet ismerős.

A film komor hangulata remekül illeszkedik Poe írásainak stílusához, mi több, egyik leghíresebb verse, *A holló* (melyről talán nem véletlenül a film a címét is kapta) néhány részlete el is hangzik benne. Jól kiérezhető a filmből Poe léhűtő, „világi” élete, amely az események hatására igen sötét árnyalatot vesz. Van pár naturalista jelenet, amely némileg túlmutat a „misztikus” illetve a „thriller” jelzőkön, de ennek ellenére nem esik szét a film ezektől. Természetesen a bűnesetek kapcsán a fő gyanúsított Poe maga, hiszen az írásából jól ismert gyilkosságok történnék meg a valóságban. A rendőrök persze hisznek is neki, meg nem is. Végül azonban a film megnyugtatóan zárul, kiderül, ki volt a gyilkos, és miért.

Véleményem szerint jól nyúltak Poe alakjához, s ahhoz a képzeletbeli világhoz, melyet különféle tudatmódosító szerek hatására vetett papírra. Ha valaki kedveli az írásait, akkor azt mondom, ez a film kötelező darab. De egyébként is érdemes megnézni.

Jimmy Cartwright

Filmrovat - klasszikusok

Dögkeselyű

1982. *András Ferenc* filmje

30 éve mutatták be a magyar ikonfilmet

A '80-as évekbéli magyar filmalkotások közül kettő vált ki a mezőnyből szerintem markánsan azzal, hogy marandóan, nézhetően ábrázol keresztmetszetet a korról, amiben készült. Az egyik Sándor Pál filmje '81-ből, a Ripacsok. A másik ezen írás tárgya. A *Dögkeselyű* az első magyar akció-dráma.

1980-ban már megszületett a speciálisan magyar akciózsáner, mégpedig *Bujtor István* Ötvös Csöpije révén. Ez a témakör külön eszmefuttatást megérdemelne! A szocreálban ez bombaként hatott, a siker elemi volt. A *Dögkeselyű*ben is vannak vad ladás száguldozások, ám ez nem komikus, nem felhőtlen „popcorn”-os szórakozás, ez kemény és realista dráma. „Akciófilm a szocialista Vadnyugaton”, ilyet addig nem lehetett látni a moziban, a magyar akciófilm születésének pillanata ez! Durva és nyers, macsó! Társadalomkritikai és melodramatikus részek váltakoznak benne. A film prototípusa a magyar akciózsánernek, amit értékelték külföldön is. **Cserhalmi György** pedig azt hiszem, túlzás nélkül állíthatom, hogy ezzel a filmmel „futott be”, noha előtte is ismert, elismert színész volt.

A *Dögkeselyű* azonban ezen máig töretlen népszerűsége a sziklaszilárd alapköve. A film alapját képező regény először a „Kortárs” c. újságban, majd a Rakéta-Regénytár (RA-RE) sorozatban jelent meg. Nem keltett különösebb feltűnést. A megfilmesítés, amire a Bacsó Péter vezette Dialóg filmstúdió vállalkozott, annál inkább. A *Dögkeselyű* válságtünet. Az évtized elején, ha nem is általánosan, de érezhetővé váltak a társadalmi feszültségek. Bár a film gyakorlatilag politikamentes, mégis, mint minden nyílt vagy burkolt társadalombírálat, politikai üzenettel is bír: a szocializmus építése akadozik! Egy kőkemény társadalmi dráma, ami egy mozi. Az erkölcsi leépülés, a teljes összeomlás felé rohanás története. A taxis meghozott döntései közben az addigi realista cinizmusa egy új minőségbe csap át, végül hite vesztett antihős lesz belőle, mégis a néző vele szimpatizál. Bár iskolázott, diplomás ember, ennek nem sok hasznát veszi (a szocializmus jelszava: legfőbb érték az ember), legfeljebb jobban kombinál. Egyedül marad, csak magára számíthat. Persze azért a két nap alatt bűnözővé váló Simon Józsefnek „segítenek”, haszonlesésből. Egy „vállalkozó”. A nagyszerű Bács Ferenc eljátssza a tipikus szoci-nyakkendős bűnözőt. Illetve egy nagyon érdekes sztereotípa: az aluljárókban tanyázó csöves-huligánok, akik pár száz forintért verekedést-balhét kezdenek, így nyer egérutat hősünk.

A film szakított a kor szabályaival: a bűnözés krónikája a bűnüldöző szemszögéből (Kékkfény c. tv műsor). Az egyik hírhedt jelenet, amikor a taxis a váltságdíjat autójával elhajtva a kifosztója mellett kitépi annak kezéből, és tovaszáguld. Ez lélegzetelállító volt annó. A vad száguldozás teljesen élesben ment. A jelenetben szereplő forgalom igazi volt, a közlekedésben ott részt vevők nem tudtak semmit. Azt hitték, valaki meghibbant! Volt persze néhány beépített autó, de a többiek gyanútlanok voltak. Az éles bal kanyarban történő híres ütközés pedig nem volt betervezve! Az egy valódi közlekedési baleset volt! Mint láthatjuk a filmben, nem álltak le, Cserhalmi is hajt tovább! A kor sugallata amúgy az volt, hogy a taxis nem „úriember”. Cserhalmi György zseniális alakítása, noha a figura egyre mélyebbre süllyed, a végső bukásig bírja a néző tiszteletét. Ez ma nem szokatlan, akkor nagyon is az volt. A tolvaj-

jok, akik végképp belökik a szakadéka, szintén jellemzőek a korra, de nem valóságos, hanem az ideológia, sztereotípa szintjén. A „múltrendszer”-ből, azaz a Horthy-korból itt maradt, még élő két idős „hölgy”, akiknek sötét kötődésük van '56-hoz is. 1956 '82-ben még javában „ellenforradalom”, és ebben a filmben is az egyetlen utalás rá, a kor propagandájának megfelelően, kriminalizálja. Ez valószínűleg egy kötelező kör volt abban a korban, így az illetékes elvtársak is könnyebben emésztették meg e komor filmet.

1983-ban láttam először, moziban. Akkoriban a moziba járás még egy rituálé volt, az ember kiválasztotta a filmet, megvette – olykor napokkal előtte – a jegyet, aztán beült nézőtérre. A magyar filmek jelzésű érzelmi és művészi szemléletet az *Eszkimó asszony fázik*, a *Nagy generáció* és még néhány hasonló filmmel együtt a *Dögkeselyű* alakította, formálta. A filmet nyugaton is forgalmazta a MOKÉP. 1983-ban az Arany Medve díjra jelölték, nálunk pedig Cserhalmi '83-ban az év legjobb férfi alakítása díjat kapta a magyar filmkritikusoktól. 58 országban vetítették, Tokióban például 9 teremben egyszerre! Francia szinkronnal és portugál felirattal például állítólag neten meg lehet nézni még most is, magyarul én megtaláltam a teljes filmet a Youtube-on. Időnként megcenzúrázták. Volt olyan a keleti tömbben, ahol a végét kivágták, mert az aztán végképp nonszensz volt, hogy a taxis maga bünteti meg magát, és így sosem fogják el! Az elkövetkező VHS-video korban a *Dögkeselyű* forgalmazása sikertörténet volt. Nem csak nálunk, de nyugaton, Amerikában, sőt a Távol-Keleten is kultiválták a szocialista akció-krimet! Ez azért nem sok magyar filmre jellemző, még ma sem!

Egy végső csemege: a Totalcar 2012-ben újraforgatta a film autós üldözését! A videó itt nézhető meg: <http://index.hu/video/2012/04/22/dogkeselyu/>

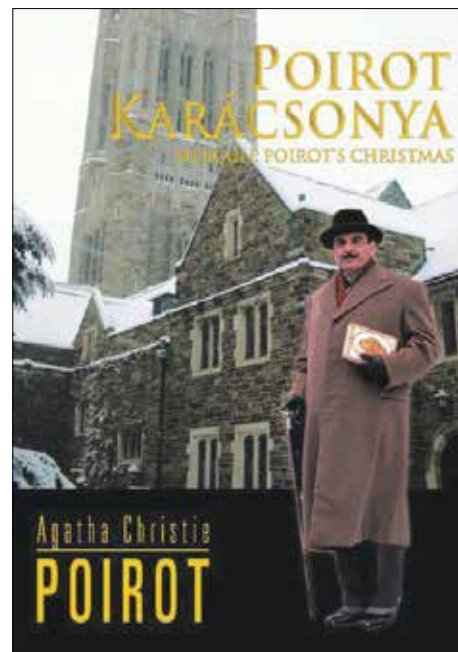
Poirot karácsonya

Agatha Christie műveit meglehetősen későn fedeztem fel magamnak, bár a szüleim mindig is nagy krimirajongók voltak. Az elmúlt években intenzíven olvasni-nézni kezdtem Christie-t és Poirot-t. A David Suchet megformálta rigolyás figura hamar a kedvencemmé vált, ami nálam gigászi váltás, mivel világeletemben Sherlock Holmes rajongó voltam. Sorban veszem fel a TV-ből az epizódokat, kapom ismerősöktől, újságmellékletként VCD és avi formátumban.

A Poirot-sorozat sajnos befejezetlen maradt a pénzhiány miatt, de hátha egyszer még végig sikerül vinni! Suchet is azt nyilatkozta, hogy bármikor kapható Poirottra. A sorozat darabjait a tökéletes kikapcsolódás jegyében szoktam nézni. Nem gondolkodom, nem kombinálok, csak bámulom az eseményeket, és élvezem. Mindig kellemesen borzongok, és ámulattal figyelem a híres detektívet a végső esetrekonstrukciókban, ahogy a pszichológia és logika tudományával felfegyverkezve leleplezi a tettest. A klasszikus krimi arra épít, hogy az olvasó-néző együtt nyomoz a detektívvél, és hamarabb próbálja megtalálni a gyilkost annál. Logikai verseny ez. Bevallom, ez idegen tőlem, én csak szórakozni, kikapcsolni akarok, nem rejtvényt fejteni. Mint a színházban, néző vagyok. Így november végén éreztem szükségét a Poirot karácsonyának, mivel igényeltem már a totális ellazulást.

A Poirot karácsonya c. epizódot ugyan egy nehéz nap finisében, a teljes kikapcsolás jegyében kezdtem el nézni, ám szokatlan dolog történt. Ez volt az első krimi életemben, amikor a film nézése közben több ízben is éltem a gyanúval! Szinte önkéntelen reakcióként mérlegeltem lehetőségeket, melyeket aztán a történeti csavarok hatására elvettem. Többször feltűntek mozzanatok, bedőltem az író félrevezető manővereinek. Ilyet még sose tettem, bár igazából fel sem fogtam, hogy most én is „nyomozok”. Az eset pikantériája, hogy a film végén a legelső, nem is tudatos megfigyelésem és halvány gyanúm beigazolódott! Ez szintén a klasszikus szabályok

szerinti eufóriát okozott, hiszen olyan „ügyes” voltam, mint maga Poirot mester! Lefőztem Poirot Watsonját, Japp felügyelőt is, mert ő csak azt vette észre, ami majd kibökte a szemét... sőt még azt se! Szeretném még egyszer kihangsúlyozni, hogy először esett meg velem ilyesmi! Jó néhány kedvenc epizódom van Poirottól, mint pl. a „Halál a Níluson”, „Gyilkosság Mezőpotámiában”, „Kettős bűn”, vagy a „Kisegér mindent lát” és még sorolhatnám. Egyébként a „Halál a Níluson” különösen kedves nekem. A DVD extrája egy werkfilm, egy elbűvölő doksi a forgatásról, nagyon szeretem, és hiányolom, hogy nincs minden epizóddhoz ilyen! Nos a híres nyomozó ezúttal nem csak kikapcsolódást, de izgalmat is adott, amit ezúton köszönök meg mind Agatha Christie-nek, mind David Suchet-nek. A krimi királynőjének is nevezett író és a kiváló színész adott egy élményt, ezért szívből ajánlom azoknak nem csak a Poirot karácsonyát, de a többi részt is, akik szeretik a műfajt. Köszönöm az együtt „nyomozást” a kis belgával! Thank you!

Források:

XXI század c. TV-műsor, és a tárgyalt filmek

HomoErgaster

MŰLT, JÖVŐ, JELEN - ÁKOS: 2084

Tavaly, Szilveszter napján felkerült az AkoxVlog YouTube csatornára egy videónapló-bejegyzés, melyben Ákos előrevetítette új, 2012-es albumának hangzásvilágát. Abból egyértelműen kiderült, hogy egy „szintis” lemez készítésének kezdett neki. Az október 3-i megjelenés óta elég sokan írtak már az albumról, így szinte úgy érzem, hogy „elmondattam minden, ami elmondható”. Azért én mégis megpróbálom egy új szemszögből nézni.

Ha megkérdezzük valakit, miért kedveli Ákóst, a válasz általában az, hogy jó a zenéje és nagyon eltaláltak a dalszövegei, van mondanivalója. Sokan hozzátennék azt is – magamat is beleértve –, hogy rendre szerepelnek az albumain olyan dalok, amelyek hozzájuk szólnak. Másként fogalmazva „betalálnak”, valamit mélyen megérintenek az emberben, és nem eresztik évek (immáron lassan évtizedek) múltán sem. Ezek pedig legtöbbször nem a közmédiában hallható populáris slágerek közül kerülnek ki, hanem az album rejtett szépségei között bújnak meg. Akkor is így van ez, ha nem a mai fiatalság körében nézünk körül, hanem a saját korosztályunkban. Hiszen a mai 30-as, 40-es éveit taposó generáció – ha tetszik, ha nem – Ákossal együtt nőtt fel. Együtt „csápoltak” børszerkóban a Bonanza Banzaj koncerteken, s együtt hallgatták öltönyben a szimfonikusokkal kísért Andante albumok előadásait.

Ugyanolyan, oldalt felnyírt, hátul varkocsba fogott frizurát hordtak annak idején (fiúk és lányok egyaránt), majd évekkel később fodrásznál belőtt elegáns frizurával (talán már kissé pocakosan) ültek be egy-egy lemezbemutatóra. Bárhogyan és bármikor is vették elő meghallgatni Ákos lemezeit, újra és újra magával ragadta őket annak hangulata, s minduntalan felidézette velük azon emlékeket, melyek egy-egy dalhoz kapcsolódtak valamilyen formában. Olyan dalok ezek, amelyek hallatán mélyről jövő sóhaj tör fel, elcsuklik a hangunk, kicsordul a könnyünk, mosolyra húzódik a szánk, ökölbe szorul a kezünk, kénytelenek vagyunk lehunyni a szemünk. Olyan dalok, amelyek talán rég elfeledett érzelmeket hoznak felszínre. Érdekes, hogy a 2084-en épp erről szól az *Előkelő idegen*.

Mint minden Ákost kedvelő, zeneszerető embernek, nekem is megvannak a magam kedvencei a repertoárjából. Olyan dalok, amelyek a fent említett „betalálós” kategóriába esnek. A teljesség igénye nélkül, nagyjából időrendi sorrendben: *Átkozz el, Menekülj, Minden élet, Ki helyett szeretsz, Csak te vagy, Idelelni idegen, Örvény, Az utolsó levél, Beavatás, Minden ami szép volt, Táncolj a tűzön át, Végre, A világ legvégén, Új világ, Hűség, Mindenki táncol, Mire vagy jó?, Méreg, Fénykép...*

Ám itt az ideje, hogy visszatérjek 2084-be. Ákos bármilyen zenei stílushoz is nyúl, azt profi módjára teszi, amelyet a végeredmény is igazol, hiszen rendre az eladási listák élén szerepelnek az albumai. No meg persze az sem utolsó, hogy telt házas koncerteket ad. Láthattuk, hallhattuk már gitáron játszani, volt „unplugged” fellépése, színpadra állt szimfonikusokkal is. Most azonban visszatért oda, ahonnan indult: az elektronikus (szintipop) hangzásvilághoz. A zenei anyagot hallgatva azon tűnődtem – különösen a címadó szám kapcsán –, hogy vajon miért nem készít(ett) egy szimplán instrumentális anyagot (is). Hiszen a kezdő dal alapvetően ilyen. Ráadásul számomra olyan, mintha valami ős science-fiction film zenéjét hallgatnám. Ha lenne némi beleszólásom Ákos mester zenei munkásságába, bizony kiharcolnék tőle egy teljes albumot ilyen SF-es hangzásvilággal, szöveg nélkül (vagy valami minimálissal), még akkor is, ha az anyagilag nem lenne rentábilis. Persze Ákos nevével fémjelezve... Ki tudja? Az *Omega* billentyűse, *Benkő László* tudott még a szintetizátormuzsikájával hasonlóképpen elragadtatni (*JMJ*-t, a francia szintetizátormágust leszámítva), de a 2084-et hallgatva azt kell mondjam, véleményem szerint Ákos mindkettejüknél jobban elkapta ezt a jövőbeli, sci-fi-s hangulatot.

Azt már tehát tudjuk a bevezetőben hivatkozott videónapló-bejegyzésből, hogy mi is a múlt: a Roland múzeumból adták kölcsön például Demjén Ferenc vocoderét, aminek „rendesen borszaga van”, aztán a Bonanza lemezekre rendre hallható JD-800-ast, vagy egy másik régiséget, a JX-8P-t, netalán egy JUNO-60-ast. Ha esetleg ezek a „kódnevek” valakinek semmit sem mondanak, azok ne keseredjenek el, mert úgyis a hangzás a lényeg, vagy, ha érdekli őket, kutakodjanak kicsit a neten,

esetleg nézzék meg a fent emlegetett videónapló-bejegyzést (pontos forrásmegjelölés a cikk végén).

Azt is tudjuk, hogy mi a jövő, hiszen ez már az album címéből, meg a fenti sorokból is kiderül. A 2084-es évre minden „szép és jó”, csak épp az anyák már nem szülnék többé, csak nézik a tétét, ha kész a mütét és egyformán fiatal arcokból áll össze lassan minden korosztály. Meg ahol króm volt és neon, most csak gyom és tört beton látható. Repülő autóknaak kellene az égen suhanni, de most már máshogy van, elmúlt a régi jövő, amely még annó a hatvanas években kelt szárnyra. Szóval a dalok szövegeiből egy nem kifejezetten idilli jövőkép épül fel, amely talán még a kilencvenes években kicsúcsosodott cyberpunk életérzésnél is sötétebb. Ezzel kapcsolatban pedig fel is merülhet a kérdés, hogy húsz év alatt valóban ennyivel komorabban látjuk a jelent, s ebből kifolyólag a jövőt?

No de akkor miként jön ide a jelen, ha többek között arról elmélkedtem fentebb, hogy az egész album elmehetne egy remek sci-fi aláfestő zenének? Természetesen akként, hogy Ákos ismét remek dalszövegeket írt, amelyek első hallásra valóban a jövő (rém)képeit festik elénk. Azonban, mint azt tőle már megszokhattuk, bizony mélyebb mondanivalója is van, mégpedig olyan, amely reflektál a jelen történéseire, pl. az ilyen elejtett (fél)mondatokkal: „Talán még újrakezdehető / A régen tönkretett jövő”, vagy „Keserves fényűzés itt minden”, illetve „Rab és őr is vagyunk mi ketten”, aztán „Egymásba zuhanó emberek / Itt győzni senkinek nem lehet”. Persze még említhetném a „Politikus agitál / Szájkarate samuráj / Itt folyton áll a bál” sorokat is, meg az „Itt mindig ugyanaz a kód szítál”-t, netalán a „Nem kell ide semmi szabály / Hadd terjedjen el a ragály / Csak okos érvek kelljenek / S az ember bármit megtehet” sorokat. De a legmegrendítőbb számomra mégis ez a gondolat: „És megszűnt egy ország / És támadtak százával nyelvek / Hogy értőn magyarázzák / Aztán a sírját befoltozzák”. Már fel sem merem tenni a kérdést, vajon mely országról lehet itt szó, hiszen oly sok van, amelyre ez passzol.

Egy szó, mint száz, az 1984-re száz évvel hajazó 2084 egy újabb remek album Ákos zenei műhelyéből. A hangzásvilág, a dallamok, a szövegek tökéletesen kiegészítik egymást. Az egész album annyira egyben van, amennyire csak lehet. És bár Ákos eddigi szólóalbumainak hangzásvilága nemigen köszön vissza ezen az új lemezen (bár van néhány visszakacsintás), mégis abszolút lehet tudni, érezni, hogy ez egy vérbeli Ákos album. S bár azt nem merem objektíven állítani, hogy az eddigi legjobb, de az biztos, hogy többek egybehangzó véleménye szerint a legjobbak között van.

S hogy nekem személy szerint melyek lettek a kedvenceim a címadó számon kívül a 2084-ről (amellett, hogy az egész album remek – vagy ezt már írtam)? Íme: *Veled utazom, Vén tinédzserrek, Tengermoraj, Régi jövő, Ne keress engem*.

A már aranylemezes album egyébiránt nem csak a lemezboltokban kapható, hanem Ákos honlapjáról is beszerezhető, illetve Apple felhasználók az iTunes-ban is megvásárolhatják (akárcsak több, szinte az összes többi régebbi lemez anyagát).

Források:

<http://akos.hu/>

<http://www.zeneszoveg.hu/egyuttes/2/-dalszovegei.html>

Videónapló-bejegyzés:

<http://www.youtube.com/watch?v=zBkRENvHPT0&feature=plcp>

Lejátszási lista a YouTube-on:

http://www.youtube.com/watch?v=_GwxraKdHtY&list=PLqLf_u5fZ2VjTZIwUPtTtqCYxEEqf4V&feature=mh_lolz

Jimmy Cartwright

William King: Skavenvadász

Warhammer, Felix és Gotrek sorozat, 2.rész

Nemrég sikerült beszereznem a – magyar nyelven a Szukits Könyvkiadó által kiadott – Skavenvadász című könyvet. A Skavenvadász a Warhammer világában játszódó Felix és Gotrek sorozat második része, és közvetlen folytatása a szintén William King által írt Trollvadásznak.

A borítóra először ránézve két alapvető kérdés vetődhet fel a Warhammer világot kevésbé ismerő olvasó előtt.

Az első kérdés: ki az a Felix és Gotrek? Gotrek Gurmisson egy narancssárga tarajos, félszemű törpe, akinek trollvadász a becsületes foglalkozása, és minden vágya az, hogy hősi halált haljon valahol egy heroikus küzdelemben. Herr Felix Jaeger pedig Gotrek gazdag kereskedőcsaládból származó, ám kissé lezüllött ember-csatlósa, aki egyszer részegen megfogadta, hogy a törpe hű kísérőjeként megéneklí annak hősi tetteit. Ez a két furcsa, ám mégis kedvelhető figura tizenkét kötetben keresztül irtja karddal, fejszével és egyéb, a kezük ügyébe kerülő gyilkos szerszámokkal az útjukba kerülő rosszindulatú szerencsétleneket.

A második kérdés: mi az a skaven? Én régi fantasy-olvasó vagyok, ám mégis csak homályos elképzeléseim voltak a skavenek mibenlétével kapcsolatban. Utánanéztem az Interneten, és kiderült, hogy a skaven a Warhammer-világban a patkányemberek fajának elnevezése. Magukat a többi népnél felsőbbrendűnek tartó, ám alapvetően egymást is szívből utáló lények, akiket mégsem szabad lebecsülni, hiszen elég szaporák, és a mérnöki tudományok terén is vannak elismerésre méltó eredményeik.

Felix és Gotrek ezekkel a lényekkel kerül szembe a sorozat második kötetében. A törpe és barátja Nuln városában beáll

csatornaőrnek, ami errefelé az egyik legalantasabb foglalkozásnak számít. Első ránézésre nem túl jól fizető, ám viszonylag nyugis állásnak tűnik. Persze szokás szerint itt sem kerüli el őket a baj. Az egyik csatornamélyi őrzőjáratokon szembekerülnek egy skavennek és egy vele tárgyaló ismeretlen emberrel. Ekkor még nem is sejtik, hogy egy szörnyű összeesküvés nyomaira bukkantak. Az események beindulnak: az árral sodródó Felix és társa összecsap a káosz erőivel, a Birodalom eltörlésére és az emberi faj leigázására törő patkányemberekkel. Teszik mindezt a könyvben olvasható, hét hosszabb-rövidebb, egymással lazán összefüggő novellában.

A történet ebben a kötetben sincs túlbonyolítva, ám ez egyáltalán nem jelent gondot. William King ismét egy olyan művet alkotott, amelyet az olvasó nehezen tud letenni – én például egy menetben olvastam végig. Egyetlen bosszantó dolog tűnt fel számomra: a magyar fordításban rengeteg a vesszőhiba. A fordító valamiért vesszőtúltengésben szenvedett, ami számomra elég idegesítő tud lenni. Ettől függetlenül ajánlom mindenkinek a Skavenvadászt, aki szereti az izgalmas fantasy-történeteket, és szeretné jobban megismerni a Warhammer világát.

Kapitány

